

Zbierka súdnych rozhodnutí

UZNESENIE PODPRESEDNÍČKY SÚDNEHO DVORA

zo 14. júla 2021 *

„Konanie o nariadení predbežného opatrenia – Článok 279 ZFEÚ – Návrh na nariadenie predbežných opatrení – Článok 19 ods. 1 druhý pododsek ZEÚ – Nezávislosť Izba Disciplinarna (disciplinárny senát) Sąd Najwyższy (Najvyšší súd, Poľsko) – Charta základných práv Európskej únie – Článok 47 – Účinná súdna ochrana – Nezávislosť sudcov – Disciplinárny režim sudcov – Preskúmanie právnych otázok týkajúcich sa nedostatku nezávislosti sudcov – Výlučná právomoc Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Nawyzszego (senát pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné) na Sąd Najwyższy (Najvyšší súd)“

Vo veci C-204/21 R,

ktorej predmetom je návrh na nariadenie predbežných opatrení podľa článku 279 ZFEÚ, podaný 1. apríla 2021,

Európska komisia, v zastúpení: P. J. O. Van Nuffel a K. Herrmann, splnomocnení zástupcovia,

žalobkyňa,

proti

Poľskej republike, v zastúpení: B. Majczyna, splnomocnený zástupca,

žalovanej,

PODPRESEDNÍČKA SÚDNEHO DVORA,

po vypočutí generálneho advokáta G. W. Hogana,

vydala toto

Uznesenie

- 1 Európska komisia vo svojom návrhu na nariadenie predbežného opatrenia navrhuje, aby Súdny dvor najmä nariadil Poľskej republike, aby až do vyhlásenia rozsudku Súdneho dvora rozhodujúceho vo veci samej pozastavila uplatňovanie viacerých vnútroštátnych ustanovení, ktoré zaviedol ustawa o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie

* Jazyk konania: poľština.

Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (zákon, ktorým sa mení zákon o organizácii všeobecných súdov, zákon o Najvyššom súde a niektoré ďalšie zákony) z 20. decembra 2019 (Dz. U. z roku 2020, položka 190, ďalej len „novela“).

2 Tento návrh bol podaný v konaní o žalobe o nesplnenie povinnosti podľa článku 258 ZFEÚ, podanej Komisiou 1. apríla 2021 (ďalej len „žaloba vo veci samej“), v ktorej Komisia navrhuje, aby Súdny dvor určil, že:

- Poľská republika si tým, že prijala a ponechala v platnosti článok 42a ods. 1 a 2 a článok 55 ods. 4 ustawa prawo o ustroju sądów powszechnych (zákon o organizácii všeobecných súdov) z 27. júla 2001 (Dz. U. z roku 2001, č. 98, položka 1070) v znení novely (ďalej len „zmenený zákon o organizácii všeobecných súdov“), článok 26 ods. 3 a článok 29 ods. 2 a 3 ustawa o Sądzie Najwyższym (zákon o Najvyššom súde) z 8. decembra 2017 (Dz. U. z roku 2018, položka 5) v znení novely (ďalej len „zmenený zákon o Najvyššom súde“), článok 5 ods. 1a a 1b ustawa – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (zákon o organizácii správnych súdov) z 25. júla 2002 (Dz. U. z roku 2002, položka 1269) v znení novely (ďalej len „zmenený zákon o organizácii správnych súdov“), ako aj článok 8 novely, ktoré vyhlasujú za neprípustné, aby akýkoľvek vnútroštátny súd skúmal splnenie požiadaviek Európskej únie týkajúcich sa nezávislého a nestranného súdu vopred zriadeného zákonom, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ v spojení s článkom 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) vzhľadom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcu sa článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDLP“), ako aj z článku 267 ZFEÚ a zo zásady prednosti práva Únie,
- Poľská republika si tým, že prijala a ponechala v platnosti článok 26 ods. 2, článok 26 ods. 4 až 6 a článok 82 ods. 2 až 5 zmeneného zákona o Najvyššom súde, ako aj článok 10 novely, podľa ktorých preskúmanie sťažností a právnych otázok týkajúcich sa nedostatku nezávislosti súdu alebo sudcu patrí do výlučnej právomoci Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego (senát pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné) na Sąd Najwyższy (Najvyšší súd, Poľsko) (ďalej len „senát pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné“), nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ v spojení s článkom 47 Charty, ako aj z článku 267 ZFEÚ a zo zásady prednosti práva Únie,
- Poľská republika si tým, že prijala a ponechala v platnosti článok 107 ods. 1 body 2 a 3 zmeneného zákona o organizácii všeobecných súdov, ako aj článok 72 ods. 1 body 1 až 3 zmeneného zákona o Najvyššom súde, ktoré umožňujú kvalifikovať ako disciplinárne previnenie preskúmanie splnenia požiadaviek Únie týkajúcich sa nezávislého a nestranného súdu vopred zriadeného zákonom, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ v spojení s článkom 47 Charty, ako aj z článku 267 ZFEÚ,
- Poľská republika si tým, že poverila Izba Dyscyplinarna (disciplinárny senát) na Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) (ďalej len „disciplinárny senát“), ktorého nezávislosť a nestrannosť nie je zaručená, rozhodovať vo veciach, ktoré majú priamy vplyv na postavenie a výkon funkcie sudcov a pomocných sudcov, ako je napríklad na jednej strane rozhodovanie o žiadostiach o udelenie súhlasu s vyvodením trestnoprávnej zodpovednosti sudcu a pomocného sudcu alebo s ich zatknutím a na druhej strane rozhodovanie vo veciach v oblasti pracovného práva a sociálneho zabezpečenia sudcov Sądu Najwyższego (Najvyšší súd) a vo veciach týkajúcich sa odchodu týchto sudcov do dôchodku, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ,

- Poľská republika tým, že prijala a ponechala v platnosti článok 88a zmeneného zákona o organizácii všeobecných súdov, článok 45 ods. 3 zmeneného zákona o Najvyššom súde a článok 8 ods. 2 zmeneného zákona o organizácii správnych súdov, porušila právo na rešpektovanie súkromného života a právo na ochranu osobných údajov zaručené článkom 7 a článkom 8 ods. 1 Charty, ako aj článkom 6 ods. 1 písm. c) a e), článkom 6 ods. 3 a článkom 9 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (všeobecné nariadenie o ochrane údajov) (Ú. v. EÚ L 119, 2016, s. 1).
- 3 Dňa 6. mája 2021 podala Poľská republika svoje písomné pripomienky k návrhu na nariadenie predbežných opatrení.

Právny rámec

Zmenený zákon o Najvyššom súde

- 4 Zákon o Najvyššom súde zriadil na Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) dva nové senáty, a to jednak disciplinárny senát a jednak senát pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné.
- 5 Novela zmenila zákon o Najvyššom súde okrem iného tým, že do článku 26 vložila odseky 2 až 6, do článku 27 ods. 1 vložila bod 1a, zmenila článok 29 a článok 72 ods. 1 a do článku 82 vložila odseky 2 až 5.
- 6 Podľa článku 26 ods. 2 až 6 zmeneného zákona o Najvyššom súde:

„2. Do právomoci senátu pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné patrí rozhodovanie o návrhoch alebo vyhláseniach týkajúcich sa vylúčenia sudcu alebo určenia súdu, na ktorom sa má vykonať konanie, vrátane rozhodovania o sťažnostiach založených na nedostatku nezávislosti súdu alebo sudcu. Súd konajúci vo veci bezodkladne postúpi návrh predsedovi senátu pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné na rozhodnutie v súlade s osobitnými predpismi. Predloženie návrhu predsedovi senátu pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné nemá za následok prerušenie prebiehajúceho konania.

3. O návrhu uvedenom v odseku 2 sa nerozhoduje, ak sa týka určenia alebo posúdenia zákonnosti vymenovania sudcu alebo jeho legitimacy na výkon sudcovskej funkcie.

4. Do právomoci senátu pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné patrí rozhodovanie o žalobách o určenie nezákonnosti právoplatných rozhodnutí, ktoré vydali [Sąd Najwyższy (Najvyšší súd)], všeobecné súdy, vojenské a správne súdy, vrátane [Naczelny Sąd Administracyjny (Najvyšší správny súd, Poľsko)], ak nezákonnosť spočíva v spochybnení postavenia osoby vymenovanej do funkcie sudcu, ktorá rozhodla vo veci.

5. Na konanie vo veciach uvedených v odseku 4 sa uplatňujú ustanovenia o určení nezákonnosti právoplatného rozhodnutia a na konanie v trestných veciach sa uplatňujú ustanovenia o obnove súdneho konania ukončeného právoplatným rozhodnutím. Nie je nevyhnutné osvedčiť pravdepodobnosť alebo vznik škody spôsobenej vyhlásením rozhodnutia, ktoré je predmetom žaloby.

6. Žalobu o určenie nezákonnosti právoplatného rozhodnutia podľa odseku 4 možno podať na senát pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné bez využitia súdu, ktorý vydal napadnuté rozhodnutie, aj keď účastník konania ešte nevyčerpal opravné prostriedky, ktoré má k dispozícii, vrátane mimoriadneho opravného prostriedku podaného na [Sąd Najwyższy (Najvyšší súd)].“
- 7 Článok 27 ods. 1 uvedeného zákona stanovuje:
- „Do právomoci disciplinárneho senátu patria:
- ...
- (1a) veci týkajúce sa udelenia súhlasu s vyodením trestnoprávnej zodpovednosti sudcov, pomocných sudcov, prokurátorov a pomocných prokurátorov alebo s ich vzatím do väzby;
- (2) veci v oblasti pracovného práva a sociálneho zabezpečenia sudcov [Sąd Najwyższy (Najvyšší súd)];
- (3) veci týkajúce sa odchodu sudcu [Sąd Najwyższy (Najvyšší súd)] do dôchodku.“
- 8 Článok 29 ods. 2 a 3 zmeneného zákona o Najvyššom súde uvádza:
- „2. V rámci činnosti [Sąd Najwyższy (Najvyšší súd)] alebo jeho orgánov nie je dovolené spochybňovať legitimitu súdov a tribunálov, ústavných orgánov štátu alebo orgánov na kontrolu a ochranu práva.
3. [Sąd Najwyższy (Najvyšší súd)], ani iný orgán verejnej moci nemôže určiť, ani posudzovať zákonnosť vymenovania sudcu alebo z neho vyplývajúceho oprávnenia vykonávať sudcovskú funkciu.“
- 9 Článok 72 ods. 1 tohto zákona znie takto:
- „Sudca [Sąd Najwyższy (Najvyšší súd)] disciplinárne zodpovedá za služobné pochybenia (disciplinárne previnenia), vrátane:
- (1) zjavného a hrubého porušenia právnych predpisov;
- (2) konaní alebo opomenutí, ktoré môžu znemožniť alebo podstatne sťažiť fungovanie súdneho orgánu;
- (3) konaní spochybňujúcich existenciu služobného pomeru sudcu, vymenovanie sudcu alebo legitimitu ústavného orgánu Poľskej republiky.“
- 10 V súlade s článkom 73 ods. 1 uvedeného zákona je disciplinárny senát disciplinárnym súdom druhého (a posledného) stupňa pre sudcov všeobecných súdov a disciplinárnym súdom prvého a druhého stupňa pre sudcov Sądu Najwyższego (Najvyšší súd).
- 11 Článok 82 zmeneného zákona o Najvyššom súde stanovuje:
- „1. Ak má [Sąd Najwyższy (Najvyšší súd)] pri preskúmaní kasačného odvolania alebo iného opravného prostriedku vážne pochybnosti o výklade právnych predpisov, na ktorých sa zakladá

vydané rozhodnutie, môže prerušiť konanie a predložiť právnu otázku rozhodovaciemu zloženiu zloženému zo siedmich sudcov tohto súdu.

2. Keď [Sąd Najwyższy (Najvyšší súd)] preskúmava vec, v ktorej vznikla právna otázka týkajúca sa nezávislosti sudcu alebo súdu, preruší konanie a postúpi túto otázku rozhodovaciemu zloženiu zloženému zo všetkých členov senátu pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné.

3. Ak má [Sąd Najwyższy (Najvyšší súd)] pri preskúmaní návrhu uvedeného v článku 26 ods. 2 vážne pochybnosti o výklade právnych predpisov, na ktorých sa má zakladať rozhodnutie, môže prerušiť konanie a postúpiť právnu otázku rozhodovaciemu zloženiu zloženému zo všetkých členov senátu pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné.

4. Pri prijímaní rozhodnutia uvedeného v odseku 2 alebo 3 senát pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné nie je viazaný rozhodnutím iného rozhodovacieho zloženia [Sąd Najwyższy (Najvyšší súd)] s výnimkou toho, že by toto rozhodnutie nadobudlo silu právnej zásady.

5. Rozhodnutie prijaté všetkými členmi senátu pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné na základe odsekov 2 alebo 3 je záväzné pre všetky rozhodovacie zloženia [Sąd Najwyższy (Najvyšší súd)]. Každé odchylenie sa od rozhodnutia, ktoré nadobudlo silu právnej zásady, si vyžaduje nové rozhodnutie pléna [Sąd Najwyższy (Najvyšší súd)], na ktorého prijatie sa vyžaduje prítomnosť najmenej dvoch tretín sudcov každého senátu. Článok 88 sa neuplatňuje.“

Zmenený zákon o organizácii všeobecných súdov

12. Novela zmenila zákon o organizácii všeobecných súdov najmä tým, že do neho vložila článok 42a, do článku 55 vložila odsek 4 a zmenila článok 107 ods. 1 a článok 110 ods. 2a.

13. Článok 42a zmeneného zákona o organizácii všeobecných súdov znie takto:

„1. V rámci činnosti súdov alebo súdnych orgánov nie je dovolené spochybňovať legitimitu súdov a tribunálov, ústavných orgánov štátu alebo orgánov na kontrolu a ochranu práva.

2. Všeobecný súd, ani iný orgán verejnej moci nemôže určiť, ani posudzovať zákonnosť vymenovania sudcu alebo z neho vyplývajúceho oprávnenia vykonávať sudcovskú funkciu.“

14. Článok 55 ods. 4 tohto zákona stanovuje:

„Sudcovia môžu rozhodovať vo všetkých veciach vo svojom mieste výkonu služby a na iných súdoch v prípadoch stanovených zákonom (právomoc sudcu). Predpisy upravujúce pridelovanie vecí, ako aj vymenovanie a zmenu zloženia súdu neobmedzujú právomoc sudcu a nemožno sa ich dovolávať na účely určenia, že rozhodovacie zloženie je v rozpore so zákonom, že je súd nesprávne obsadený alebo že sa na rozhodovaní zúčastňuje osoba, ktorá nemá oprávnenie alebo právomoc rozhodnúť.“

15. Článok 80 uvedeného zákona stanovuje:

„1. Sudcov možno zatknúť alebo vyvodiť voči nim trestnoprávnu zodpovednosť iba so súhlasom príslušného disciplinárneho súdu. Toto ustanovenie sa nevzťahuje na zatknutie v prípade prichytenia pri páchaní trestného činu, ak je to nevyhnutné na zaručenie riadneho priebehu

konania. Až do prijatia rozhodnutia povoľujúceho vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti sudcu možno vo veci vykonávať len neodkladné úkony.

...

2c. Disciplinárny súd prijme rozhodnutie povoľujúce vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti sudcu, ak sú podozrenia proti nemu dostatočne podložené. V rozhodnutí sa udelí súhlas s vyvodením trestnoprávnej zodpovednosti sudcu a uvedú sa jeho dôvody.

2d. Disciplinárny súd preskúma žiadosť o udelenie súhlasu s vyvodením trestnoprávnej zodpovednosti sudcu v lehote 14 dní od jej doručenia.“

16 Článok 107 ods. 1 toho istého zákona znie takto:

„Sudca disciplinárne zodpovedá za služobné pochybenia (disciplinárne previnenia), vrátane:

[...]

(2) konaní alebo opomenutí, ktoré môžu znemožniť alebo podstatne sťažiť fungovanie súdneho orgánu;

(3) konaní spochybňujúcich existenciu služobného pomeru sudcu, vymenovanie sudcu alebo legitimitu ústavného orgánu Poľskej republiky,

...“

17 Podľa článku 110 ods. 2a zmeneného zákona o organizácii všeobecných súdov:

„Disciplinárny súd, v obvode ktorého vykonáva službu sudca, proti ktorému sa konanie vedie, je miestne príslušný na rozhodovanie vo veciach uvedených v článku 37 ods. 5 a v článku 75 ods. 2 bode 3. Vo veciach uvedených v článku 80 a v článku 106zd je v prvom stupni príslušný [Sąd Najwyższy (Najvyšší súd)] rozhodujúci samosudcom disciplinárneho senátu a v druhom stupni [Sąd Najwyższy (Najvyšší súd)] konajúci v rozhodovacom zložení zloženom z troch sudcov disciplinárneho senátu.“

18 V súlade s článkom 129 tohto zákona:

„1. Disciplinárny súd môže pozastaviť výkon funkcie sudcovi, proti ktorému sa začalo disciplinárne konanie alebo konanie o pozbavení spôsobilosti na právne úkony, ako aj vtedy, keď prijme rozhodnutie povoľujúce vyvodenie trestnej zodpovednosti dotknutého sudcu.

2. Ak disciplinárny súd prijme rozhodnutie, ktorým povolí vyvodenie trestnej zodpovednosti sudcu za úmyselný trestný čin, ktorý môže byť predmetom stíhania prokurátorom, z úradnej moci výkon jeho funkcie pozastaví.

3. Pri pozastavení výkonu funkcie sudcu mu disciplinárny súd po dobu tohto pozastavenia skráti plat o 25 až 50 %; toto ustanovenie sa netýka osôb, na ktoré sa vzťahuje konanie o pozbavenie spôsobilosti na právne úkony.

4. Ak bolo disciplinárne konanie zastavené alebo sa skončilo oslobodením, všetky zložky platu alebo služobných výhod sa nahradia v ich plnom rozsahu.“

Zmenený zákon o organizácii správnych súdov

19 Novela zmenila zákon o organizácii správnych súdov najmä tým, že do článku 5 vložila odseky 1a a 1b a zmenila článok 29 ods. 1 a článok 49 ods. 1.

20 Článok 5 ods. 1a a 1b zmeneného zákona o organizácii správnych súdov uvádza:

„1a. V rámci činnosti správneho súdu alebo jeho orgánov nie je dovolené spochybňovať legitimitu súdov a tribunálov, ústavných orgánov štátu alebo orgánov na kontrolu a ochranu práva.

1b. Správny súd, ani iný orgán verejnej moci nemôže určiť, ani posudzovať zákonnosť vymenovania sudcu alebo z neho vyplývajúceho oprávnenia vykonávať sudcovskú funkciu.“

21 Podľa článku 29 ods. 1 tohto zákona sa disciplinárne previnenia upravené v článku 107 ods. 1 bodoch 2 a 3 zmeneného zákona o organizácii všeobecných súdov vzťahujú aj na sudcov správnych súdov.

22 V súlade s článkom 49 ods. 1 zmeneného zákona o organizácii správnych súdov sa disciplinárne previnenia upravené v článku 72 ods. 1 zmeneného zákona o Najvyššom súde vzťahujú aj na sudcov Naczelny Sąd Administracyjny (Najvyšší správny súd).

Novela

23 Články 8 a 10 novely obsahujú prechodné ustanovenia.

24 V súlade s článkom 8 novely sa článok 55 ods. 4 zmeneného zákona o organizácii všeobecných súdov uplatňuje aj na veci začaté alebo ukončené pred nadobudnutím účinnosti novely, teda pred 14. februárom 2020.

25 Podľa článku 10 novely:

„1. Ustanovenia [zákona o Najvyššom súde] v znení vyplývajúcom z tohto zákona sa uplatňujú aj na veci predložené na preskúmanie senátu pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné, ktoré boli začaté a neboli ukončené právoplatným rozhodnutím, vrátane uznesenia, pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona.

2. Súd konajúci vo veci uvedenej v odseku 1 postúpi túto vec bezodkladne a najneskôr do 7 dní od nadobudnutia účinnosti tohto zákona senátu pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné, ktorý môže zrušiť skôr vykonané úkony, pokiaľ znemožňujú preskúmanie veci v súlade so zákonom.

3. Úkony vykonané súdmi alebo účastníkmi konania vo veciach uvedených v odseku 1 po nadobudnutí účinnosti tohto zákona v rozpore s odsekom 2 nemajú procesné účinky.“

Okolnosti predchádzajúce sporu a konanie pred podaním žaloby

- 26 Na základe troch návrhov na začatie prejudiciálneho konania, ktoré podal Sąd Najwyższy (Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych) [Najvyšší súd (senát pre pracovnoprávne veci a veci sociálneho zabezpečenia), Poľsko] (ďalej len „pracovný senát“), Súdny dvor v bode 171 rozsudku z 19. novembra 2019, A. K. a i. (Nezávislosť disciplinárneho senátu Najvyššieho súdu) (C-585/18, C-624/18 a C-625/18, ďalej len „rozsudok A. K.“, EU:C:2019:982), rozhodol, že článok 47 Charty a článok 9 ods. 1 smernice Rady 2000/78/ES z 27. novembra 2000, ktorá ustanovuje všeobecný rámec pre rovnaké zaobchádzanie v zamestnaní a povolanií (Ú. v. ES L 303, 2000, s. 16; Mim. vyd. 05/004, s. 79), sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia tomu, aby spory týkajúce sa uplatňovania práva Únie mohli patriť do výlučnej právomoci orgánu, ktorý nie je nezávislým a nestranným súdom v zmysle prvého z týchto ustanovení. V tom istom bode Súdny dvor spresnil, že tak je to v prípade, ak objektívne podmienky, za ktorých bol vytvorený dotknutý orgán, jeho vlastnosti, ako aj spôsob, akým boli vymenovaní jeho členovia, môžu u osôb podliehajúcich súdnej právomoci vzbudzovať oprávnené pochybnosti o neovplyvniteľnosti tohto orgánu vonkajšími faktormi, predovšetkým priamymi alebo nepriamymi vplyvmi zákonodarnej a výkonnej moci, a jeho neutralite vo vzťahu k protichodným záujmom, a môžu tak viesť k tomu, že chýba dojem nezávislosti alebo nestrannosti uvedeného orgánu, čo môže narušiť dôveru, ktorú musí súdnictvo v demokratickej spoločnosti vzbudzovať u uvedených osôb podliehajúcich súdnej právomoci. V tom istom bode Súdny dvor ďalej dodal, že prislúcha vnútroštátnemu súdu, aby po zohľadnení všetkých relevantných okolností, ktoré sú mu známe, určil, či to platí pre taký orgán, ako je disciplinárny senát, a že v takom prípade sa zásada prednosti práva Únie má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladá povinnosť neuplatniť ustanovenie vnútroštátneho práva, podľa ktorého je na rozhodovanie sporov vo veci samej príslušný výlučne uvedený orgán, a to tak, aby tieto spory mohli byť preskúmané súdom, ktorý spĺňa požiadavky nezávislosti a nestrannosti a ktorý by bol príslušný v dotknutej oblasti, ak by tomu nebránilo uvedené ustanovenie.
- 27 Po vyhlásení rozsudku A. K. pracovný senát rozhodujúci v spore, v ktorom bol podaný návrh na začatie prejudiciálneho konania vo veci C-585/18, vo svojom rozsudku z 5. decembra 2019 rozhodol, že Krajowa Rada Sądownictwa (Štátna súdna rada, Poľsko) (ďalej len „KRS“) nie je orgánom nestranným a nezávislým od zákonodarnej a výkonnej moci. Tento súd sa tiež domnieval, že disciplinárny senát nemožno považovať za súd v zmysle článku 47 Charty a článku 6 EDĽP.
- 28 Dňa 12. decembra 2019 skupina poslancov predložila v Sejm Rzeczypospolitej Polskiej (Snem Poľskej republiky) návrh zákona, na základe ktorého bola prijatá novela. Novela bola schválená 20. decembra 2019 a účinnosť nadobudla 14. februára 2020.
- 29 Keďže Komisia sa domnievala, že Poľská republika si prijatím novely nespĺnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z ustanovení článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ v spojení s ustanoveniami článku 7, článku 8 ods. 1 a článku 47 Charty, ako aj z článku 6 ods. 1 písm. c) a e), z článku 6 ods. 3 a z článku 9 nariadenia 2016/679, 29. apríla 2020 zaslala tomuto členskému štátu výzvu. Tento členský štát odpovedal listom z 29. júna 2020, v ktorom poprel akékoľvek porušenie práva Únie.
- 30 Dňa 30. októbra 2020 Komisia vydala odôvodnené stanovisko, v ktorom trvala na tom, že režim zavedený novelou nerešpektuje ustanovenia práva Únie uvedené v predchádzajúcom bode.

- 31 Vzhľadom na nárast počtu vecí prebiehajúcich pred disciplinárnym senátom, ktoré sa týkali žiadostí o súhlas s vyvodením trestnoprávnej zodpovednosti sudcov na základe článku 27 ods. 1 bodu 1a zmeneného zákona o Najvyššom súde, Komisia 1. novembra 2020 zaslala poľským orgánom viaceré otázky. Tieto orgány odpovedali na uvedené otázky 13. novembra 2020.
- 32 Dňa 3. decembra 2020 Komisia zaslala Poľskej republike doplňujúcu výzvu, a to z dôvodu súdnej činnosti disciplinárneho senátu na základe článku 27 ods. 1 bodov 1a, 2 a 3 zmeneného zákona o Najvyššom súde vo veciach, ktoré majú priamy vplyv na postavenie a výkon funkcie sudcu a pomocného sudcu.
- 33 Listom z 30. decembra 2020 Poľská republika odpovedala na odôvodnené stanovisko Komisie z 30. októbra 2020, pričom poprela existenciu vytýkaných nesplnení povinností a navrhovala ukončenie konania o porušení.
- 34 Listom zo 4. januára 2021 Poľská republika odpovedala na doplňujúcu výzvu z 3. decembra 2020, pričom tvrdila, že výhrady Komisie týkajúce sa nedostatku nezávislosti disciplinárneho senátu nie sú dôvodné.
- 35 Dňa 27. januára 2021 Komisia zaslala Poľskej republike doplňujúce odôvodnené stanovisko týkajúce sa súdnej činnosti disciplinárneho senátu vo veciach súvisiacich s postavením sudcov a pomocných sudcov.
- 36 Listom z 26. februára 2021 Poľská republika odpovedala na doplňujúce odôvodnené stanovisko, pričom tvrdila, že výhrada v ňom formulovaná Komisiou nie je dôvodná, a navrhla ukončenie konania.
- 37 Keďže Komisiu odpovede Poľskej republiky nepresvedčili, podala 31. marca 2021 žalobu o nesplnenie povinnosti, ako aj prejednávaný návrh na nariadenie predbežného opatrenia.

Návrhy účastníkov konania

- 38 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:
- nariadil Poľskej republike, aby do vyhlásenia rozsudku Súdneho dvora rozhodujúceho vo veci samej:
 - a) pozastavila jednak uplatňovanie ustanovení článku 27 ods. 1 bodu 1a zmeneného zákona o Najvyššom súde a ostatných ustanovení, podľa ktorých má disciplinárny senát právomoc rozhodovať v prvom stupni, ako aj v druhom stupni o žiadostiach o udelenie súhlasu s vyvodením trestnoprávnej zodpovednosti sudcu alebo pomocného sudcu, s ich vzatím do väzby, zatknutím alebo predvedením, a jednak účinky rozhodnutí už prijatých disciplinárnym senátom na základe tohto článku a povoľujúcich vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti sudcu alebo jeho zatknutie, a zdržala sa postupovania vecí uvedených v tomto článku súdu, ktorý nespĺňa požiadavky nezávislosti definované najmä v rozsudku A. K.,

- b) pozastavila uplatňovanie ustanovení článku 27 ods. 1 bodov 2 a 3 zmeneného zákona o Najvyššom súde, na základe ktorých má disciplinárny senát právomoc rozhodovať vo veciach týkajúcich sa postavenia a výkonu funkcie sudcu Sąd Najwyższy (Najvyšší súd), najmä vo veciach v oblasti pracovného práva a sociálneho zabezpečenia, ako aj vo veciach týkajúcich sa odchodu týchto sudcov do dôchodku, a zdržala sa postupovania týchto vecí súdu, ktorý nespĺňa požiadavky nezávislosti definované najmä v rozsudku A. K.,
- c) pozastavila uplatňovanie ustanovení článku 107 ods. 1 bodov 2 a 3 zmeneného zákona o organizácii všeobecných súdov, ako aj článku 72 ods. 1 bodov 1 až 3 zmeneného zákona o Najvyššom súde, ktoré umožňujú vyvodenie disciplinárnej zodpovednosti sudcov za to, že preskúmali splnenie požiadaviek nezávislosti a nestrannosti súdu vopred zriadeného zákonom v zmysle ustanovení článku 19 ods. 1 ZEÚ v spojení s ustanoveniami článku 47 Charty,
- d) pozastavila uplatňovanie ustanovení článku 42a ods. 1 a 2, ako aj článku 55 ods. 4 zmeneného zákona o organizácii všeobecných súdov, článku 26 ods. 3, ako aj článku 29 ods. 2 a 3 zmeneného zákona o Najvyššom súde, článku 5 ods. 1a a 1b zmeneného zákona o organizácii správnych súdov a článku 8 novely v rozsahu, v akom považujú za neprípustné, aby vnútroštátne súdy skúmali splnenie požiadaviek Únie týkajúcich sa nezávislého a nestranného súdu vopred zriadeného zákonom v zmysle ustanovení článku 19 ods. 1 ZEÚ v spojení s ustanoveniami článku 47 Charty,
- e) pozastavila uplatňovanie ustanovení článku 26 ods. 2 a článku 26 ods. 4 až 6, ako aj článku 82 ods. 2 až 5 zmeneného zákona o Najvyššom súde a článku 10 novely, ktoré zavádzajú výlučnú právomoc senátu pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné na preskúmanie sťažností založených na nedostatku nezávislosti sudcu alebo súdu, a
- f) oznámila Komisii najneskôr do jedného mesiaca od doručenia uznesenia Súdneho dvora, ktorým sa nariaďujú navrhované predbežné opatrenia, všetky opatrenia, ktoré prijala na zaistenie úplného súladu s týmto uznesením,

– uložil Poľskej republike povinnosť nahradiť trovy konania.

39 Komisia tiež navrhuje Súdnemu dvoru, aby podľa článku 160 ods. 7 svojho rokovacieho poriadku nariadil predbežné opatrenia uvedené v predchádzajúcom bode predtým, ako Poľská republika predloží svoje pripomienky.

40 Poľská republika navrhuje, aby Súdny dvor:

- zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia ako zjavne neprípustný,
- subsidiárne zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia ako nedôvodný a
- uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

O návrhu na rozhodnutie inaudita altera parte

41 V súlade s článkom 160 ods. 7 rokovacieho poriadku sudca rozhodujúci o predbežných opatreniach môže vyhovieť návrhu na nariadenie predbežného opatrenia ešte predtým, ako druhý účastník konania predloží svoje pripomienky, a toto rozhodnutie môže byť neskôr zmenené alebo zrušené aj bez návrhu.

- 42 Podľa judikatúry Súdneho dvora predovšetkým vtedy, keď je v záujme riadneho výkonu spravodlivosti žiaduce zabrániť tomu, aby bolo konanie o nariadení predbežného opatrenia zbavené svojej podstaty a svojho účinku, článok 160 ods. 7 rokovacieho poriadku povoľuje sudcovi, ktorý má právomoc rozhodnúť o návrhu na nariadenie predbežných opatrení, aby prijal také opatrenia ako ochranné opatrenia, a to buď do vydania uznesenia, ktorým sa končí konanie o nariadení predbežného opatrenia, alebo do skončenia konania vo veci samej, ak k nemu dôjde skôr. Pri preskúmaní nevyhnutnosti vydať uznesenie *inaudita altera parte* musí uvedený sudca preskúmať okolnosti danej veci (uznesenie podpredsedníčky Súdneho dvora z 19. októbra 2018, Komisia/Poľsko, C-619/18 R, neuvyverejnené, EU:C:2018:852, body 13 a 14, ako aj citovaná judikatúra).
- 43 V tomto prípade z návrhu na nariadenie predbežného opatrenia podaného Komisiou nevyplývajú žiadne okolnosti, ktoré by mohli preukazovať, že je nevyhnutné bez prechádzajúceho vypočutia Poľskej republiky predbežne nariadiť navrhované opatrenia až do prijatia uznesenia, ktorým sa končí konanie o nariadení predbežného opatrenia.
- 44 Podpredsedníčka Súdneho dvora preto rozhodla, že nevyhovie návrhu Komisie na rozhodnutie o prejednávanom návrhu na nariadenie predbežného opatrenia *inaudita altera parte*.

O návrhu na nariadenie predbežného opatrenia

O prípustnosti

- 45 Poľská republika tvrdí, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia je zjavne neprípustný.
- 46 V prvom rade Poľská republika uvádza, že vnútroštátne ustanovenia, ktoré Komisia napáda v žalobe vo veci samej, nepatria do právomoci Únie. Únia totiž nemá žiadnu právomoc v oblasti organizácie súdnictva členských štátov, a tým skôr žiadnu právomoc definovať politický režim týchto štátov, určovať právomoci ich jednotlivých orgánov, zasahovať do ich vnútornej organizácie alebo pozastaviť ich činnosť. Predovšetkým otázka priznania a zrušenia imunity sudcov a pomocných sudcov, úprava disciplinárnych konaní proti osobám zastávajúcim tieto funkcie, ako aj rozsahu ich disciplinárnej zodpovednosti, a určenie orgánov s právomocou na vedenie konaní v týchto veciach sa spravujú výlučne vnútroštátnym právom. Súdny dvor tak zjavne nemá právomoc na prijatie predbežných opatrení navrhovaných Komisiou.
- 47 Okrem toho najmä v prípade predbežných opatrení týkajúcich sa ustanovení, ktoré upravujú zbavenie sudcov imunity, návrh na nariadenie predbežného opatrenia zjavne porušuje zásadu rovnosti zaobchádzania s členskými štátmi. Hoci totiž niektoré členské štáty nepriznávajú vo svojom vnútroštátnom práve sudcom žiadnu imunitu, čo má za následok, že títo sudcovia sú vystavení neustálemu tlaku a neistote, Komisia proti uvedeným členským štátom nikdy nevzniesla žiadnu výhradu.
- 48 Uvedený návrh navyše porušuje zásadu neodvolateľnosti sudcov. Tak pozastavenie činnosti disciplinárneho senátu, ako aj pozastavenie uplatňovania ustanovení uvedených v bode 38 prvej zarážke písm. c) a d) tohto uznesenia totiž predstavuje zásah do nezávislosti sudcov pri výkone ich sudcovskej funkcie.
- 49 Túto argumentáciu nemožno prijať.

- 50 Predovšetkým hoci je pravda, ako to správne zdôrazňuje Poľská republika, že organizácia súdnictva v členských štátoch patrí do právomoci týchto štátov, stále platí, že pri výkone tejto právomoci sú členské štáty povinné dodržiavať povinnosti, ktoré im vyplývajú z práva Únie a najmä z článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ (rozsudok z 26. marca 2020, Miasto Łowicz a Prokurator Generalny, C-558/18 a C-563/18, EU:C:2020:234, bod 36, ako aj citovaná judikatúra).
- 51 Podľa tohto ustanovenia musí každý členský štát najmä zabezpečiť, aby orgány, ktoré ako „súdny orgán“ v zmysle práva Únie patria do jeho systému opravných prostriedkov v oblastiach, na ktoré sa vzťahuje právo Únie a ktoré teda môžu v tomto postavení rozhodovať o uplatňovaní alebo výklade práva Únie, spĺňali požiadavky účinnej súdnej ochrany [rozsudok z 2. marca 2021, A.B. a i. (Menovanie sudcov Najvyššieho súdu – prostriedky nápravy), C-824/18, ďalej len „rozsudok A.B.“, EU:C:2021:153, bod 112, ako aj citovaná judikatúra].
- 52 V tomto prípade však nie je sporné, že tak Sąd Najwyższy (Najvyšší súd), vrátane disciplinárneho senátu, ktorý je jeho súčasťou, ako aj všeobecné súdy, môžu byť vyzvané, aby rozhodovali o otázkach týkajúcich sa uplatňovania alebo výkladu práva Únie, a že ako „súdne orgány“ v zmysle tohto práva patria do poľského systému opravných prostriedkov v oblastiach, na ktoré sa vzťahuje uvedené právo, v zmysle článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ, takže musia spĺňať požiadavky účinnej súdnej ochrany [pozri v tomto zmysle rozsudok z 24. júna 2019, Komisia/Poľsko (Nezávislosť Najvyššieho súdu), C-619/18, EU:C:2019:531, bod 56].
- 53 Okrem toho vnútroštátne ustanovenia spochybnené Komisiou v prvých štyroch žalobných dôvodoch žaloby vo veci samej (ďalej len „sporné vnútroštátne ustanovenia“) upravujú právomoc disciplinárneho senátu, disciplinárny režim, ktorý sa uplatňuje na sudcov Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) a sudcov všeobecných súdov a správnych súdov, ako aj procesné zásady preskúmania podmienok nezávislosti týchto sudcov.
- 54 Tieto ustanovenia preto môžu byť predmetom preskúmania podľa článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ v rámci žaloby o nesplnenie povinností a v dôsledku toho aj v rámci predbežných opatrení, ktoré majú v tom istom kontexte najmä pozastaviť uplatňovanie uvedených ustanovení, nariadených Súdnym dvorom podľa článku 279 ZFEÚ.
- 55 Za týchto okolností, na rozdiel od toho, čo tvrdí Poľská republika, má Súdny dvor právomoc na prijatie takých predbežných opatrení, aké navrhuje Komisia.
- 56 Pokiaľ ide ďalej o tvrdenie Poľskej republiky, že Komisia nenapadla úpravu imunity sudcov existujúcu v iných členských štátoch, v ktorých je úroveň ochrany nezávislosti sudcov nižšia ako zabezpečuje poľská úprava, stačí uviesť, že ani údajná existencia pravidiel analogických so spornými vnútroštátnymi ustanoveniami, alebo dokonca pravidiel, ktoré chránia nezávislosť sudcov menej ako tieto ustanovenia, ako ani skutočnosť, že Komisia uvedené pravidlá nenapadla, nemajú vplyv na prípustnosť prejednávaného návrhu na nariadenie predbežného opatrenia (pozri analogicky uznesenie zo 17. decembra 2018, Komisia/Poľsko, C-619/18 R, EU:C:2018:1021, bod 58).
- 57 Napokon nemožno akceptovať tvrdenie Poľskej republiky, že nariadenie predbežných opatrení navrhovaných Komisiou je v rozpore so zásadou neodvolateľnosti sudcov. Stačí totiž uviesť, že ak by tieto opatrenia boli nariadené, nemali by za následok odvolanie sudcov poľských súdov, a najmä sudcov disciplinárneho senátu a senátu pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné, ale dočasné pozastavenie uplatňovania sporných vnútroštátnych ustanovení až do vyhlásenia rozsudku Súdneho dvora rozhodujúceho vo veci samej (ďalej len „konečný rozsudok“).

- 58 V druhom rade Poľská republika tvrdí, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia podaný Komisiou je neprípustný, pretože navrhované predbežné opatrenia nemajú zaručiť plný účinok konečného rozsudku.
- 59 Na jednej strane Poľská republika opakuje, že Únia nemá žiadnu právomoc zasahovať do činnosti ústavných orgánov členských štátov, vrátane vnútroštátnych najvyšších súdov, a tým skôr žiadnu právomoc pozastaviť ich fungovanie a tvrdí, že navrhované predbežné opatrenia by mali za následok zásah do suverenity tohto členského štátu.
- 60 Na druhej strane Poľská republika uvádza, že časť navrhovaných predbežných opatrení má vykonať konečný rozsudok navrhovaný Komisiou ešte pred jeho vyhlásením.
- 61 Poľská republika predovšetkým tvrdí, že výkon konečného rozsudku nie je ohrozený. V tejto súvislosti uvádza, že ak by konečný rozsudok vyhovel žalobným dôvodom obsiahnutým v žalobe vo veci samej, zaväzoval by ju, aby zosúladiť svoje vnútroštátne právo s požiadavkami vyplývajúcimi z práva Únie. Komisia však nepreukázala súvislosť medzi navrhovanými predbežnými opatreniami a schopnosťou Poľskej republiky splniť povinnosť, ktorá jej vyplýva z článku 260 ods. 1 ZFEÚ.
- 62 Poľská republika ďalej uvádza, že takéto zosúladenie sporných vnútroštátnych ustanovení by si vyžadovalo presne ten istý legislatívny postup bez ohľadu na to, či by sa tieto ustanovenia uplatňovali až do vyhlásenia konečného rozsudku alebo nie, takže nariadenie navrhovaných predbežných opatrení by nemalo žiaden význam pre zabezpečenie účinnosti konečného rozsudku.
- 63 Poľská republika napokon uvádza, že predbežné opatrenie pozastavujúce účinky rozhodnutí prijatých disciplinárnym senátom na základe článku 27 ods. 1 bodu 1a zmeneného zákona o Najvyššom súde, ktorými bol vyslovený súhlas s vyvedením trestnoprávnej zodpovednosti sudcu alebo jeho vzatím do väzby, treba považovať za zjavne v rozpore s cieľom predbežného opatrenia, pretože má mať účinky idúce nad rámec povinností vyplývajúcich v súlade s článkom 260 ods. 1 ZFEÚ z prípadného konečného rozsudku.
- 64 Ani tejto argumentácii nemožno vyhovieť.
- 65 Na jednej strane totiž z úvah uvedených v bodoch 50 až 55 tohto uznesenia vyplýva, že Súdny dvor má právomoc rozhodovať nielen o takej žalobe o nesplnenie povinnosti, ako je žaloba vo veci samej, v ktorej sa popiera, že s článkom 19 ods. 1 druhým pododsekom ZEÚ sú zlučiteľné také vnútroštátne ustanovenia upravujúce organizáciu súdnictva v členských štátoch, ako sú ustanovenia disciplinárneho režimu uplatniteľného na sudcov rozhodujúcich o otázkach, na ktoré sa vzťahuje právo Únie, ako aj ustanovenia upravujúce zbavenie týchto sudcov imunity, ale má aj právomoc v konaní o takejto žalobe nariadiť predbežné opatrenia, ktoré majú pozastaviť uplatňovanie takýchto vnútroštátnych ustanovení podľa článku 279 ZFEÚ.
- 66 Na rozdiel od toho, čo tvrdí Poľská republika, preto nariadenie predbežných opatrení navrhovaných Komisiou nemôže zasiahnuť do suverenity tohto členského štátu a v dôsledku toho ani sledovať taký cieľ.

- 67 Na druhej strane tvrdenia Poľskej republiky uvedené v bodoch 60 až 63 tohto uznesenia vyplývajú z nesprávneho chápania účelu konania o nariadení predbežného opatrenia a predovšetkým povahy a účinkov predbežných opatrení navrhovaných Komisiou, ako aj so zamieňania tohto účelu a dosahu opatrení na vykonanie rozsudku o určení nesplnenia povinnosti podľa článku 258 ZFEÚ.
- 68 Treba totiž zdôrazniť, že účelom konania o nariadení predbežného opatrenia je zaručiť plnú účinnosť rozhodnutia, ktoré bude vydané v konaní vo veci samej, s ktorým sa spája konanie o nariadení predbežného opatrenia, aby sa zabránilo vzniku medzery v právnej ochrane poskytovanej Súdny dvorom. Predbežné opatrenie, ktorým sa má pozastaviť uplatňovanie vnútroštátneho ustanovenia, má tak predovšetkým zabrániť tomu, aby okamžité uplatňovanie tohto vnútroštátneho ustanovenia spôsobilo vážnu a nenapraviteľnú ujmu záujmom uvádzaným žalobcom. Potrebu uvedeného opatrenia treba teda posúdiť iba vo vzťahu k pravdepodobnému vzniku vážnej a nenapraviteľnej ujmy, ktorá by prípadne vyplynula z odmietnutia nariadiť také predbežné opatrenie v prípade, že by žaloba vo veci samej bola následne úspešná (pozri v tomto zmysle uznesenie zo 17. decembra 2018, Komisia/Poľsko, C-619/18 R, EU:C:2018:1021, body 60, 61 a 64, ako aj citovanú judikatúru).
- 69 Na rozdiel od toho, čo tvrdí Poľská republika, preto skutočnosť, že neexistuje riziko, že ak by žalobe vo veci samej bolo napokon vyhovené, tento členský štát nezabezpečí vykonanie konečného rozsudku, aj keby bola táto skutočnosť preukázaná, nesúvisí s účelom konania o nariadení predbežného opatrenia, najmä v prípade takého predbežného opatrenia, ktoré má pozastaviť uplatňovanie vnútroštátneho ustanovenia, ako sú predbežné opatrenia, ktoré navrhuje Komisia, a teda nemá žiadny vplyv na prípustnosť prejednávaného návrhu na nariadenie predbežného opatrenia.
- 70 To isté platí pre okolnosť uvádzanú Poľskou republikou, podľa ktorej v prípade, ak by žalobe vo veci samej bolo vyhovené, výkon konečného rozsudku by pre tento členský štát znamenal tie isté povinnosti bez ohľadu na to, či boli nariadené predbežné opatrenia navrhované Komisiou alebo nie.
- 71 Táto okolnosť totiž nielenže nesúvisí s účelom konania o nariadení predbežného opatrenia, ktorý je opísaný v bode 68 tohto uznesenia, ale vyplýva z článku 260 ods. 1 ZFEÚ, podľa ktorého ak Súdny dvor zistí, že členský štát nesplnil povinnosť, ktorá vyplýva zo Zmlúv, je tento členský štát povinný urobiť potrebné opatrenia, aby vyhovel rozsudku Súdneho dvora.
- 72 Bez ohľadu na to, či Súdny dvor nariadi alebo nenariadi predbežné opatrenia navrhované Komisiou, tak v prípade, ak by žaloba vo veci samej bola úspešná, bude Poľská republika, aby vyhovel konečnému rozsudku, povinná v súlade s článkom 260 ods. 1 ZFEÚ upraviť svoje vnútroštátne právo a prijať opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie toho, aby vnútroštátne súdy patriace do jej systému opravných prostriedkov v oblastiach, na ktoré sa vzťahuje právo Únie, spĺňali požiadavky účinnej súdnej ochrany v zmysle článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ.
- 73 Napokon hoci je pravda, ako to v podstate uvádza Poľská republika, že rozsudok vydaný na základe článku 258 ZFEÚ neupravuje, aké opatrenia si vyžaduje vykonanie rozsudku, ktorým bolo určené nesplnenie povinnosti (rozsudok z 8. apríla 2014, Komisia/Maďarsko, C-288/12, EU:C:2014:237, bod 33 a citovaná judikatúra), táto okolnosť na rozdiel od toho, čo tvrdí tento členský štát, napriek tomu neznamená, že nariadenie určitého predbežného opatrenia, ako je napríklad predbežné opatrenie pozastavujúce uplatňovanie článku 27 ods. 1 bodu 1a zmeneného zákona

o Najvyššom súde, ako aj účinky rozhodnutí prijatých disciplinárnym senátom na základe tohto ustanovenia, by malo účinky idúce nad rámec povinností vyplývajúcich z tohto rozsudku, ktoré vyplývajú z článku 260 ods. 1 ZFEÚ, a preto by bolo v rozpore s cieľom predbežného opatrenia.

- 74 Stačí totiž uviesť, že ak by bola akceptovaná argumentácia Poľskej republiky, úplne by zbavila podstaty konanie o nariadení predbežného opatrenia vedené v rámci konania o žalobe o nesplnenie povinnosti podľa článku 258 ZFEÚ, keďže Súdny dvor nemôže v rozsudku, v ktorom konštatuje nesplnenie povinnosti, nariadiť dotknutému členskému štátu, aby na vykonanie tohto rozsudku prijal určité opatrenia (uznesenie podpredsedníčky Súdneho dvora z 21. mája 2021, Česká republika/Poľsko, C-121/21 R, EU:C:2021:420, bod 30).
- 75 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že návrh na nariadenie predbežných opatrení je prípustný.

O veci samej

- 76 Článok 160 ods. 3 rokovacieho poriadku stanovuje, že návrhy na nariadenie predbežných opatrení musia uvádzať „predmet konania, okolnosti preukazujúce naliehavosť, ako aj skutkové a právne dôvody, ktoré na prvý pohľad odôvodňujú nariadenie navrhovaných predbežných opatrení“.
- 77 Predbežné opatrenie tak môže sudca rozhodujúci o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia nariadiť iba vtedy, ak je preukázané, že jeho nariadenie je na prvý pohľad skutkovo a právne odôvodnené (*fumus boni iuris*) a že toto predbežné opatrenie je naliehavé v tom zmysle, že na zabránenie vážnej a nenapraviteľnej ujme na záujmoch navrhovateľa je nevyhnutné, aby bolo vydané a malo účinky už pred rozhodnutím vo veci samej. Sudca rozhodujúci o návrhu na nariadenia predbežného opatrenia v prípade potreby tiež pristúpi k zváženiu dotknutých záujmov. Tieto podmienky sú kumulatívne, takže návrh na nariadenie predbežného opatrenia musí byť zamietnutý, ak jedna z týchto podmienok nie je splnená (uznesenie z 8. apríla 2020, Komisia/Poľsko, C-791/19 R, EU:C:2020:277, bod 51 a citovaná judikatúra).
- 78 Treba preto overiť, či sú podmienky uvedené v predchádzajúcom bode splnené v prípade navrhovaných predbežných opatrení. V tejto súvislosti treba postupne posúdiť dôvodnosť návrhov na nariadenie predbežných opatrení uvedených v bode 38 prvej zarážke písm. a) a b), d), e) a c) tohto uznesenia.

O predbežných opatreniach uvedených v bode 38 prvej zarážke písm. a) a b) tohto uznesenia

– O fumus boni iuris

- 79 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora je podmienka týkajúca sa *fumus boni iuris* splnená, keď sa aspoň jeden z dôvodov, ktoré účastník konania navrhujúci nariadenie predbežných opatrení uvádza na podporu svojej žaloby vo veci samej, zdá na prvý pohľad dôvodný. O taký prípad ide najmä vtedy, ak jeden z týchto dôvodov odhaľuje existenciu zložitých právnych otázok, ktorých riešenie nie je hneď jasné, a teda si zaslúži dôkladné preskúmanie, ktoré nemôže vykonať sudca rozhodujúci o návrhu na nariadenie predbežných opatrení, ale musí byť predmetom konania vo veci samej, alebo ak diskusia medzi účastníkmi konania odhaľuje existenciu významného právneho rozporu, ktorého riešenie nie je zjavné (uznesenie z 8. apríla 2020, Komisia/Poľsko, C-791/19 R, EU:C:2020:277, bod 52 a citovaná judikatúra).

- 80 V tomto prípade Komisia uvádza, že štvrtý žalobný dôvod žaloby vo veci samej týkajúci sa vnútroštátnych ustanovení, ktoré sú predmetom predbežných opatrení uvedených v bode 38 prvej zarážke písm. a) a b) tohto uznesenia, sa zdá na prvý pohľad dôvodný, pretože je konkrétne založený na tom, že Poľská republika si tým, že zverila disciplinárnemu senátu, ktorého nezávislosť a nestrannosť nie je zaručená, právomoc rozhodovať vo veciach týkajúcich sa súhlasu s vyvodením trestnoprávnej zodpovednosti sudcov alebo pomocných sudcov alebo s ich vzatím do väzby, vo veciach v oblasti pracovného práva a sociálneho zabezpečenia sudcov Sąd Najwyższy (Najvyšší súd), ako aj vo veciach týkajúcich sa ich odchodu do dôchodku, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ.
- 81 V tejto súvislosti Komisia vychádza jednak z toho, že veci patriace do právomoci disciplinárneho senátu podľa článku 27 ods. 1 bodov 1a, 2 a 3 zmeneného zákona o Najvyššom súde majú priamy vplyv na postavenie a podmienky výkonu funkcie sudcov, a jednak z posúdení nachádzajúcich sa v bodoch 52 až 81 uznesenia z 8. apríla 2020, Komisia/Poľsko (C-791/19 R, EU:C:2020:277), a výkladových pomôcok poskytnutých Súdny dvorom v rozsudku A. K., z ktorých vyplýva, že žalobný dôvod založený na nedostatku nezávislosti a nestrannosti disciplinárneho senátu sa zdá na prvý pohľad dôvodný.
- 82 S cieľom overiť, či je podmienka týkajúca sa *fumus boni iuris* splnená v prípade nariadenia predbežných opatrení uvedených v bode 38 prvej zarážke písm. a) a b) tohto uznesenia, treba zdôrazniť, že ako bolo pripomenuté v bode 51 tohto uznesenia, podľa článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ musí každý členský štát najmä zabezpečiť, aby orgány, ktoré ako „súdny orgán“ v zmysle práva Únie patria do jeho systému opravných prostriedkov v oblastiach, na ktoré sa vzťahuje právo Únie a ktoré teda môžu v tomto postavení rozhodovať o uplatňovaní alebo výklade práva Únie, spĺňali požiadavky účinnej súdnej ochrany (rozsudok A.B., bod 112 a citovaná judikatúra).
- 83 Na zaručenie tejto ochrany je však prvoradé zachovanie nezávislosti týchto orgánov, ako to potvrdzuje článok 47 druhý odsek Charty, ktorý medzi požiadavkami súvisiacimi so základným právom na účinný prostriedok nápravy uvádza prístup k „nezávislému“ súdu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. mája 2021, Asociația „Forumul Judecătorilor Din România“ a i., C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 a C-397/19, EU:C:2021:393, bod 194, ako aj citovanú judikatúru).
- 84 Táto požiadavka nezávislosti súdov, ktorá je inherentnou súčasťou výkonu úlohy rozhodovať ako súd, patrí do podstaty práva na účinnú súdnu ochranu a základného práva na spravodlivý proces, ktoré má zásadný význam ako záruka ochrany všetkých práv, ktoré osobám podliehajúcim súdnej právomoci vyplývajú z práva Únie, a zachovania hodnôt spoločných členským štátom uvedených v článku 2 ZEÚ, najmä hodnoty právneho štátu. V súlade so zásadou delby moci, ktorou sa vyznačuje fungovanie právneho štátu, musí byť zaručená najmä nezávislosť súdov od zákonodarnej a výkonnej moci (rozsudok z 18. mája 2021, Asociația „Forumul Judecătorilor Din România“ a i., C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 a C-397/19, EU:C:2021:393, bod 195, ako aj citovaná judikatúra).
- 85 Podľa ustálenej judikatúry záruky nezávislosti a nestrannosti vyžadované podľa práva Únie predpokladajú existenciu pravidiel upravujúcich najmä zloženie dotknutého orgánu, menovanie, funkčné obdobia, ako aj dôvody zdržania sa hlasovania, vylúčenia pre zaujatosť a odvolania jeho členov, ktoré u osôb podliehajúcich súdnej právomoci umožňujú odstrániť akékoľvek oprávnené

pochybnosti o neovplyvniteľnosti uvedeného orgánu vonkajšími faktormi a jeho neutralite vo vzťahu k protichodným záujmom (rozsudok z 20. apríla 2021, Repubblika, C-896/19, EU:C:2021:311, bod 53 a citovaná judikatúra).

- 86 V tejto súvislosti je dôležité, aby boli sudcovia chránení pred vonkajšími zásahmi alebo tlakmi, ktoré by mohli ohroziť ich nezávislosť. Pravidlá upravujúce postavenie sudcov a výkon ich sudcovskej funkcie musia predovšetkým vylučovať nielen akýkoľvek priamy vplyv vo forme pokynov, ale aj formy vplyvu, ktoré sú viac nepriame a mohli by pôsobiť na rozhodnutia dotknutých sudcov, a tak zabrániť tomu, aby chýbal dojem nezávislosti alebo nestrannosti týchto sudcov, čo by mohlo narušiť dôveru, ktorú musí súdnictvo v demokratickej spoločnosti a v právnom štáte vzbudzovať u osôb podliehajúcich súdnej právomoci (rozsudok z 18. mája 2021, Asociația „Forumul Judecătorilor Din România“ a i., C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 a C-397/19, EU:C:2021:393, bod 197, ako aj citovaná judikatúra).
- 87 V tejto súvislosti Súdny dvor rozhodol, že požiadavka nezávislosti sudcov si vyžaduje, aby pravidlá upravujúce disciplinárny režim osôb, ktorých úlohou je rozhodovať, poskytovali záruky potrebné na to, aby sa zabránilo akémukoľvek riziku využitia takéhoto režimu ako systému politickej kontroly obsahu súdnych rozhodnutí. V tomto ohľade stanovenie pravidiel, ktoré najmä definujú správanie zakladajúce disciplinárne previnenia, ako aj konkrétne uplatniteľné sankcie, ktoré predpokladajú účasť nezávislého orgánu v súlade s postupom v plnom rozsahu zaručujúcim práva zakotvené v článkoch 47 a 48 Charty, najmä právo na obhajobu, a ktoré zakotvujú možnosť napadnúť na súde rozhodnutia disciplinárnych orgánov, predstavuje súbor základných záruk na účely zachovania nezávislosti súdnej moci (rozsudok z 18. mája 2021, Asociația „Forumul Judecătorilor Din România“ a i., C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 a C-397/19, EU:C:2021:393, bod 198, ako aj citovaná judikatúra).
- 88 Rovnako keď členský štát prijme osobitné pravidlá upravujúce trestné konanie proti sudcom, najmä zbavenie týchto sudcov imunity na účely začatia trestného konania, požiadavka nezávislosti sudcov si na rozptýlenie oprávnených pochybností u osôb podliehajúcich súdnej právomoci, ako je uvedené v bodoch 85 a 86 tohto uznesenia, vyžaduje, aby boli tieto osobitné pravidlá odôvodnené objektívnymi a overiteľnými požiadavkami vzťahujúcimi sa na riadny výkon spravodlivosti a aby podobne ako pravidlá upravujúce disciplinárnu zodpovednosť týchto sudcov stanovovali potrebné záruky zabezpečujúce, že tak samotné konanie, v ktorom je sudca zbavený imunity, ako aj trestné konanie nemôžu byť využívané ako systém politickej kontroly činnosti uvedených sudcov, a aby v plnom rozsahu zaručovali práva zakotvené v článkoch 47 a 48 Charty (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. mája 2021, Asociația „Forumul Judecătorilor Din România“ a i., C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 a C-397/19, EU:C:2021:393, bod 213, ako aj citovanú judikatúru). Platí to tým skôr vtedy, keď rozhodnutia o zbavení sudcov imunity na účely vyvodenia trestnoprávnej zodpovednosti voči nim majú samé osebe dôsledky na postavenie alebo podmienky výkonu sudcovskej funkcie dotknutých sudcov.
- 89 Z uvedeného vyplýva, že aby členské štáty zaručili, že vnútroštátne súdy patriace do ich systému opravných prostriedkov v oblastiach, na ktoré sa vzťahuje právo Únie, spĺňajú požiadavky účinnej súdnej ochrany, vrátane požiadavky nezávislosti, a tak rešpektovali povinnosti, ktoré im vyplývajú z článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ, musia zabezpečiť, aby úprava postavenia a podmienok výkonu funkcie sudcov týchto súdov, predovšetkým úprava zbavenia imunity, ktorá sa uplatňuje na týchto sudcov, rešpektovala zásadu nezávislosti sudcov tým, že najmä zaručuje, že rozhodnutia vydané v rámci tejto úpravy sú prijímané alebo preskúmané súdnym orgánom, ktorý sám spĺňa záruky späté s účinnou súdnou ochranou (pozri analogicky uznesenie z 8. apríla 2020, Komisia/Poľsko, C-791/19 R, EU:C:2020:277, bod 35).

- 90 V tomto prípade treba uviesť, že na jednej strane veci v oblasti pracovného práva a sociálneho zabezpečenia sudcov Sąd Najwyższy (Najvyšší súd), ako aj veci týkajúce sa odchodu týchto sudcov do dôchodku, ktoré patria do právomoci disciplinárneho senátu podľa článku 27 ods. 1 bodov 2 a 3 zmeneného zákona o Najvyššom súde, môžu nielen so sebou prinášať uplatňovanie práva Únie, ale tiež sa týkajú postavenia a podmienok výkonu funkcie týchto sudcov, ako to zdôraznila Komisia.
- 91 Na druhej strane, ako zdôraznila Komisia, pričom Poľská republika to nepoprela, rozhodnutia o zbavení sudcov Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) a všeobecných súdov imunity na účely vyvodenia trestnoprávne zodpovednosti proti nim majú za následok pozastavenie výkonu ich funkcie na dobu, ktorá môže byť neurčitá, ako aj 25 % až 50 % zníženie ich odmeny na rovnakú dobu. Veci týkajúce sa súhlasu s vyvodením trestnoprávnej zodpovednosti sudcov a pomocných sudcov alebo s ich vzatím do väzby, ktoré patria do právomoci disciplinárneho senátu podľa článku 27 ods. 1 bodu 1a zmeneného zákona o Najvyššom súde, sa teda týkajú postavenia a podmienok výkonu funkcie sudcov Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) a všeobecných súdov.
- 92 V súlade s judikatúrou pripomenutou v bode 89 tohto uznesenia preto Poľská republika na to, aby splnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ, musí zaručiť, že právomoc rozhodovať vo veciach uvedených v článku 27 ods. 1 bodoch 1a, 2 a 3 zmeneného zákona o Najvyššom súde je zverená orgánu, ktorý spĺňa požiadavky účinnej súdnej ochrany, vrátane požiadavky nezávislosti.
- 93 Štvrtý žalobný dôvod žaloby vo veci samej preto nastoľuje otázku, či disciplinárny senát spĺňa tieto požiadavky.
- 94 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v rozsudku A. K. Súdny dvor vymedzil rozsah požiadaviek nezávislosti a nestrannosti práve v kontexte takého orgánu, ako je disciplinárny senát.
- 95 Pokiaľ ide na jednej strane o podmienky, za ktorých dochádza k vymenovaniu sudcov zasadaúcich v disciplinárnom senáte, Súdny dvor sa po tom, čo uviedol, že títo sudcovia sú vymenovaní prezidentom Poľskej republiky na návrh KRS, v bodoch 137 a 138 rozsudku A. K., najmä na základe bodov 115 a 116 rozsudku z 24. júna 2019, Komisia/Poľsko (Nezávislosť Najvyššieho súdu) (C-619/18, EU:C:2019:531), domnieval, že hoci účasť KRS v tomto procese vymenovania môže prispieť k jeho objektivizácii tým, že ohraničí voľnú úvahu, ktorou disponuje prezident Poľskej republiky pri výkone právomoci, ktorá mu je zverená, platí to iba pod podmienkou, že najmä samotná KRS je dostatočne nezávislá od zákonodarnej a výkonnej moci, ako aj od prezidenta Poľskej republiky. V tejto súvislosti však Súdny dvor v bodoch 142 až 145 rozsudku A. K. na základe informácií poskytnutých vnútroštátnym súdom identifikoval skutočnosti, ktoré posudzované ako celok môžu viesť k pochybnostiam o nezávislosti takého orgánu, akým je KRS (pozri rovnako uznesenie z 8. apríla 2020, Komisia/Poľsko, C-791/19 R, EU:C:2020:277, body 68 a 69).
- 96 Na druhej strane bez ohľadu na podmienky vymenovania sudcov disciplinárneho senátu, a na úlohu, ktorú v tejto súvislosti zohráva KRS, Súdny dvor v bodoch 147 až 151 rozsudku A. K. identifikoval ďalšie skutočnosti, ktoré bezprostrednejšie charakterizujú disciplinárny senát, a v bode 152 tohto rozsudku konštatoval, že hoci žiadna z nich nemôže sama osebe a posudzovaná samostatne viesť k spochybneniu nezávislosti tohto orgánu, mohlo by to byť inak v prípade ich kombinácie, a to tým skôr, ak by preskúmanie týkajúce sa KRS odhalilo nedostatok jej nezávislosti od zákonodarnej a výkonnej moci (pozri rovnako uznesenie z 8. apríla 2020, Komisia/Poľsko, C-791/19 R, EU:C:2020:277, bod 71).

- 97 S prihliadnutím na výkladové pomôcky poskytnuté Súdny dvorom v rozsudku A. K., ako aj na rozsudok z 5. decembra 2019 vydaný pracovným senátom po vyhlásení tohto rozsudku teda nemožno na prvý pohľad vylúčiť, že disciplinárny senát nespĺňa požiadavku nezávislosti sudcov vyplývajúcu z článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEU (pozri v tomto zmysle uznesenie z 8. apríla 2020, Komisia/Poľsko, C-791/19 R, EU:C:2020:277, bod 77).
- 98 Bez toho, aby sa súd v tomto štádiu vyjadroval k dôvodnosti tvrdení uvádzaných účastníkmi konania v rámci štvrtého žalobného dôvodu žaloby vo veci samej, čo patrí do výlučnej právomoci sudcu rozhodujúceho vo veci samej, preto treba dospieť k záveru, že vzhľadom na skutočnosti uvádzané Komisiou, na judikatúru pripomenutú v bodoch 82 až 89 tohto uznesenia, ako aj na výkladové pomôcky poskytnuté najmä v rozsudku A. K. sa tvrdenia uvádzané Komisiou v rámci tohto žalobného dôvodu zdajú na prvý pohľad dôvodné v zmysle judikatúry uvedenej v bode 79 tohto uznesenia.
- 99 Tento záver nemôžu vyvrátiť tvrdenia, ktoré uvádza Poľská republika.
- 100 V prvom rade totiž Poľská republika tvrdí, že vzhľadom na najnovšiu judikatúru Súdneho dvora týkajúcu sa požiadaviek súvisiacich s právom na účinný súdny prostriedok nápravy v zmysle článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEU, ktorá vyplýva predovšetkým z rozsudkov z 9. júla 2020, Land Hessen (C-272/19, EU:C:2020:535), a z 20. apríla 2021, Republika (C-896/19, EU:C:2021:311), z uznesenia podpredsedníčky Súdneho dvora z 10. septembra 2020, Rada/Sharpston [C-424/20 P(R), neuvyverejnené, EU:C:2020:705], a z uznesenia Všeobecného súdu Európskej únie zo 6. októbra 2020, Sharpston/Rada a Konferencia zástupcov vlád členských štátov (T-180/20, neuvyverejnené, EU:T:2020:473), treba štvrtý žalobný dôvod žaloby vo veci samej zamietnuť. Z tejto judikatúry totiž vyplýva, že povinnosť uložená členským štátom zaručiť nezávislosť súdnej moci, ktorá vyplýva z tohto ustanovenia Zmluvy o FEÚ, nebráni vymenovaniu sudcov politikmi, vymenovaniu, na ktorom sa nezúčastňujú zástupcovia sudcov a vymenovaniu, ktoré nie je súdne preskúmateľné.
- 101 Na rozdiel od toho, čo tvrdí Poľská republika, však na jednej strane rozsudky z 9. júla 2020, Land Hessen (C-272/19, EU:C:2020:535), a z 20. apríla 2021, Republika (C-896/19, EU:C:2021:311), iba uplatňujú skoršiu judikatúru Súdneho dvora, predovšetkým právne zásady vyvedené v rozsudku A. K. Na druhej strane, v uznesení podpredsedníčky Súdneho dvora z 10. septembra 2020, Rada/Sharpston [C-424/20 P(R), neuvyverejnené, EU:C:2020:705], sa iba konštatovalo, že žaloba podaná proti rozhodnutiu prijatému zástupcami vlád členských štátov bola na prvý pohľad zjavne neprípustná, keďže takéto rozhodnutie je z dôvodu, že nepochádza od inštitúcie, orgánu, úradu alebo agentúry Únie vyňaté z preskúmania zákonnosti vykonávaného Súdny dvorom podľa 263 ZFEÚ, pričom toto konštatovanie bolo potvrdené v uznesení zo 16. júna 2021, Sharpston/Rada a Konferencia zástupcov vlád členských štátov (C-684/20 P, neuvyverejnené, EU:C:2021:486), vydanom na základe odvolania podaného proti uzneseniu Všeobecného súdu zo 6. októbra 2020, Sharpston/Rada a Konferencia zástupcov vlád členských štátov (T-180/20, neuvyverejnené, EU:T:2020:473).
- 102 Judikatúra uvedená v bode 100 tohto uznesenia preto nemôže spochybniť existenciu *fumus boni iuris* v prípade štvrtého žalobného dôvodu žaloby vo veci samej.
- 103 V druhom rade Poľská republika uvádza, že rozsudok A. K. nie je relevantný pre otázku, či sa štvrtý žalobný dôvod žaloby vo veci samej zdá na prvý pohľad dôvodný, pretože tento rozsudok bol vyhlásený v špecifickom skutkovom kontexte.

- 104 Hoci je v tejto súvislosti pravda, že Súdny dvor v rozsudku A. K. neurčil, že dotknutá poľská právna úprava nie je v súlade s článkom 19 ods. 1 druhým pododsekom ZEÚ a vykonanie posúdení v tejto súvislosti prenechal vnútroštátnemu súdu, treba pripomenúť, že konanie o návrhu na začatie prejudiciálneho konania zavedené článkom 267 ZFEÚ je konaním, v ktorom dochádza k priamej spolupráci medzi Súdny dvorom a súdmi členských štátov. V tomto konaní, založenom na jasnom rozdelení úloh medzi vnútroštátne súdy a Súdny dvor, patrí každé posúdenie skutkového stavu veci do právomoci vnútroštátnemu súdu, ktorému prináleží, aby s prihliadnutím na osobitosti veci posúdil tak nevyhnutnosť prejudiciálneho rozhodnutia na vydanie svojho rozsudku, ako aj relevantnosť otázok, ktoré kladie Súdny dvor, pričom Súdny dvor je oprávnený rozhodnúť iba o výklade alebo platnosti textu práva Únie na základe skutkového stavu, ktorý mu opísal vnútroštátny súd (rozsudky z 25. októbra 2017, Polbud – Wykonawstwo, C-106/16, EU:C:2017:804, bod 27; z 30. mája 2018, Dell'Acqua, C-370/16, EU:C:2018:344, bod 31, a z 20. apríla 2021, Repubblica, C-896/19, EU:C:2021:311, bod 28).
- 105 V tejto súvislosti sa musí úloha Súdneho dvora rozlišovať podľa toho, či rozhoduje o návrhu na začatie prejudiciálneho konania alebo o žalobe o nesplnenie povinnosti. Zatiaľ čo totiž v rámci žaloby o nesplnenie povinnosti musí Súdny dvor overiť, či vnútroštátne opatrenie alebo prax napadnutá Komisiou alebo iným členským štátom, ako je dotknutý členský štát, je v rozpore s právom Únie vo všeobecnosti, pričom nie je potrebné, aby sa ich týkal spor predložený vnútroštátnym súdom, úlohou Súdneho dvora v prejudiciálnom konaní je naopak pomôcť vnútroštátnemu súdu pri vyriešení konkrétneho sporu, ktorý prejednáva (rozsudky z 26. marca 2020, Miasto Łowicz a Prokurator Generalny, C-558/18 a C-563/18, EU:C:2020:234, bod 47, ako aj z 20. apríla 2021, Repubblica, C-896/19, EU:C:2021:311, bod 29 a citovaná judikatúra).
- 106 Treba tiež pripomenúť, že hoci Súdny dvor neprináleží, aby v prejudiciálnom konaní rozhodoval o zlučiteľnosti ustanovení vnútroštátneho práva s právom Únie, má naproti tomu právomoc poskytnúť vnútroštátnemu súdu všetky výkladové pomôcky vzťahujúce sa na právo Únie, ktoré mu môžu umožniť posúdiť tento súlad na účely rozhodnutia veci, v ktorej rozhoduje (rozsudky z 26. januára 2010, Transportes Urbanos y Servicios Generales, C-118/08, EU:C:2010:39, bod 23, a z 20. apríla 2021, Repubblica, C-896/19, EU:C:2021:311, bod 30).
- 107 Na základe tejto judikatúry Súdny dvor v bode 132 rozsudku A. K. spresnil, že preskúmal iba ustanovenia práva Únie a poskytol výklad tohto práva užitočný pre vnútroštátny súd, ktorému prináleží s prihliadnutím na výkladové pomôcky poskytnuté Súdny dvorom posúdiť súlad dotknutej poľskej právnej úpravy s právom Únie na účely rozhodnutia v sporoch, ktoré prejednáva (pozri rovnako uznesenie z 8. apríla 2020, Komisia/Polsko, C-791/19 R, EU:C:2020:277, bod 75).
- 108 Keďže tieto výkladové pomôcky sa vzťahujú práve na právomoci disciplinárneho senátu, jeho zloženie, podmienky a postup vymenovania jeho členov, ako aj stupeň jeho autonómie v rámci Sądu Najwyższy (Najvyšší súd), nemôže byť ich význam obmedzený na skutkové okolnosti sprevádzajúce rozsudok, ktorý vyhlásil Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) 5. decembra 2019 (uznesenie z 8. apríla 2020, Komisia/Polsko, C-791/19 R, EU:C:2020:277, bod 76).
- 109 Tvrdeniu Poľskej republiky spochybňujúcemu význam rozsudku A. K. na účely posúdenia, či je na prvý pohľad dôvodný štvrtý žalobný dôvod žaloby vo veci samej preto nemožno vyhovieť.
- 110 V treťom rade Poľská republika tvrdí, že v iných členských štátoch existujú pravidlá podobné pravidlám existujúcim v Poľskej republike, týkajúce sa vymenovania sudcov vnútroštátnych najvyšších súdov. V tejto súvislosti Poľská republika uvádza na jednej strane úpravy existujúce

v Českej republike, v Nemecku, v Írsku, v Litve, na Malte a v Rakúsku, podľa ktorých je výber týchto sudcov zverený výlučne alebo prevažne osobám vykonávajúcim výkonnú alebo zákonodarnú moc, a na druhej strane úpravy existujúce v Belgicku, Dánsku a vo Francúzsku, podľa ktorých sa zástupcovia súdnej moci zúčastňujú na vymenovaní sudcov najvyšších súdov, avšak bez rozhodujúceho vplyvu na ich výber. Okrem toho, pokiaľ ide konkrétne o vymenovanie KRS, Poľská republika spomína aj španielsku úpravu, keď odkazuje na podmienky vymenovania členov Consejo General del Poder Judicial (Štátna súdna rada, Španielsko). Podľa Poľskej republiky skutočnosť, že Komisia tieto vnútroštátne úpravy nenapadla, preukazuje, že žalobný dôvod tejto inštitúcie týkajúci sa nedostatku nezávislosti disciplinárneho senátu je nedôvodný.

- 111 V tejto súvislosti však na účely tohto konania stačí uviesť, že Poľská republika sa nemôže s úspechom odvolávať na údajnú existenciu pravidiel podobných vnútroštátnym ustanoveniam, na ktoré sa vzťahuje štvrtý žalobný dôvod žaloby vo veci samej, aby preukázala, že v prípade tohto žalobného dôvodu nie je splnená podmienka týkajúca sa *fumus boni iuris* (uznesenie zo 17. decembra 2018, Komisia/Poľsko, C-619/18 R, EU:C:2018:1021, bod 58).
- 112 Vo štvrtom a poslednom rade Poľská republika odkazuje na charakteristiky úpravy vymenovania sudcov Sądu Najwyższy (Najvyšší súd), ako aj vymenovania členov KRS ako orgánu, ktorý sa zúčastňuje na ustanovení týchto sudcov, aby preukázala, že táto úprava spĺňa požiadavku ich nezávislosti.
- 113 So zreteľom najmä na výkladové pomôcky, ktoré poskytol Súdny dvor v rozsudku A. K., však táto argumentácia neumožňuje konštatovať, že štvrtý žalobný dôvod žaloby vo veci samej je na prvý pohľad nedôvodný.
- 114 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba dospieť k záveru, že podmienka týkajúca sa *fumus boni iuris* je v prípade nariadenia predbežných opatrení uvedených v bode 38 prvej zarážke písm. a) a b) tohto uznesenia splnená.

– *O naliehavosti*

- 115 Ako bolo pripomenuté v bode 68 tohto uznesenia, podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora je účelom konania o nariadení predbežného opatrenia zaručiť plnú účinnosť budúceho konečného rozhodnutia, a tak zabrániť vzniku medzery v právnej ochrane poskytovanej Súdny dvorom. Na dosiahnutie tohto cieľa sa naliehavosť musí posudzovať vo vzťahu k potrebe predbežne rozhodnúť na to, aby sa zabránilo spôsobeniu vážnej a nenapraviteľnej ujmy účastníkovi konania, ktorý o túto predbežnú ochranu žiada. Je na tomto účastníkovi konania, aby predložil dôkaz, že nemôže čakať do skončenia konania vo veci samej, lebo by utrpel ujmu tejto povahy. Na preukázanie existencie takejto vážnej a nenapraviteľnej ujmy nie je potrebné vyžadovať, aby bol vznik ujmy preukázaný s absolútnou istotou. Stačí, aby bola táto ujma predvídateľná s dostatočným stupňom pravdepodobnosti (uznesenie z 8. apríla 2020, Komisia/Poľsko, C-791/19 R, EU:C:2020:277, bod 82 a citovaná judikatúra).
- 116 Okrem toho sudca rozhodujúci o nariadení predbežných opatrení musí výlučne na účely posúdenia naliehavosti a bez toho, aby to znamenalo zaujatie akéhokoľvek stanoviska z jeho strany k dôvodnosti žalobných dôvodov uvádzaných vo veci samej navrhovateľom predbežného opatrenia, predpokladať, že týmto žalobným dôvodom možno vyhovieť. Vážna a nenapraviteľná ujma, ktorej pravdepodobný vznik musí byť preukázaný, je totiž ujma, ktorá by prípadne vyplynula

z odmietnutia nariadení navrhované predbežné opatrenia za predpokladu, že žaloba vo veci samej by následne mala úspech (uznesenie z 8. apríla 2020, Komisia/Poľsko, C-791/19 R, EU:C:2020:277, bod 83 a citovaná judikatúra).

- 117 V tomto prípade teda musí Súdny dvor na účely posúdenia naliehavosti predpokladať, že vnútroštátne ustanovenia uvedené v štvrtom žalobnom dôvode žaloby vo veci samej môžu právomoc rozhodovať vo veciach v oblasti pracovného práva a sociálneho zabezpečenia týkajúcich sa sudcov na Sąd Najwyższy (Najvyšší súd), vo veciach týkajúcich sa odchodu týchto sudcov do dôchodku, ako aj vo veciach týkajúcich sa udelenia súhlasu s vyvodením trestnoprávnej zodpovednosti sudcov alebo pomocných sudcov alebo s ich vzatím do väzby priznávať orgánu, ktorého nezávislosť nemusí byť zaručená, a byť tak v rozpore s povinnosťou, ktorá Poľskej republike vyplýva z článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ, a to povinnosťou zabezpečiť, že vnútroštátne súdy patriace do jej systému opravných prostriedkov v oblastiach, na ktoré sa vzťahuje právo Únie, spĺňajú požiadavky účinnej súdnej ochrany.
- 118 Na účely tohto posúdenia treba okrem toho zohľadniť skutočnosť, že disciplinárny senát už začal vykonávať svoju činnosť vo veciach uvedených v článku 27 ods. 1 bodoch 1a, 2 a 3 zmeneného zákona o Najvyššom súde.
- 119 Navyše pokiaľ ide konkrétne o veci týkajúce sa žiadostí o udelenie súhlasu s vyvodením trestnoprávnej zodpovednosti sudcov alebo pomocných sudcov alebo s ich vzatím do väzby, treba zohľadniť aj to, čo zdôraznila Komisia, pričom Poľská republika to nepoprela, že po prvé v období od 14. februára 2020, keď nadobudla účinnosť novela, do 15. marca 2021, bolo disciplinárnemu senátu predložených viac než 40 žiadostí, vrátane žiadosti týkajúcej sa predsedu pracovnoprávneho senátu, a že od 5. novembra 2020 už bolo preskúmaných viac ako 20 žiadostí. Po druhé počet žiadostí týkajúcich sa sudcov Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) stúpol počas týždňov predchádzajúcich podaniu žaloby vo veci samej, pričom konkrétne Prokuratura Krajowa (Úrad generálnej prokuratúry, Poľsko) podala 16. marca 2021 žiadosti o udelenie súhlasu s vyvodením trestnoprávnej zodpovednosti proti trom sudcom trestného senátu tohto súdu. Po tretie disciplinárny senát už prijal viac ako dvanásť rozhodnutí povoľujúcich vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti proti sudcom, ako aj pozastavenie výkonu ich funkcie a zníženie ich odmeny o 25 % až 50 % počas doby tohto pozastavenia.
- 120 V tejto súvislosti treba preskúmať, či, ako to tvrdí Komisia, uplatňovanie vnútroštátnych ustanovení uvedených v štvrtom žalobnom dôvode žaloby vo veci samej a zachovanie účinkov rozhodnutí prijatých disciplinárnym senátom podľa článku 27 ods. 1 bodu 1a zmeneného zákona o Najvyššom súde môžu spôsobiť vážnu a nenapraviteľnú ujmu právnemu poriadku Únie.
- 121 V tejto súvislosti, ako vyplýva z judikatúry pripomenutej v bodoch 88 a 89 tohto uznesenia, skutočnosť, že na základe uplatňovania vnútroštátnych ustanovení uvedených v štvrtom žalobnom dôvode žaloby vo veci samej patrí preskúmanie vecí v oblasti pracovného práva a sociálneho zabezpečenia týkajúcich sa sudcov Sąd Najwyższy (Najvyšší súd), vecí týkajúcich sa odchodu týchto sudcov do dôchodku, ako aj vecí týkajúcich sa udelenia súhlasu s vyvodením trestnoprávnej zodpovednosti sudcov alebo pomocných sudcov alebo s ich vzatím do väzby až do vyhlásenia konečného rozsudku do právomoci orgánu, ktorého nezávislosť nemusí byť zaručená, teda disciplinárneho senátu, môže počas tohto obdobia ohroziť nezávislosť Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) a všeobecných súdov.

- 122 Ako totiž zdôraznila Komisia a ako to okrem iného vyplýva z judikatúry Súdneho dvora, pre sudcov Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) a všeobecných súdov samotná perspektíva rizika, že žiadosti o zbavenie imunity na účely vyvodenia trestnoprávnej zodpovednosti proti nim bude skúmať orgán, ktorého nezávislosť nemusí byť zaručená, môže ovplyvniť ich vlastnú nezávislosť, a to vzhľadom na dôsledky, ktoré zbavenie imunity môže mať pre dotknutých sudcov, konkrétne pozastavenie výkonu ich funkcie na neurčitý čas a 25 % až 50 % zníženie ich odmeny rovnako na neurčitý čas (pozri analogicky uznesenie z 8. apríla 2020, Komisia/Poľsko, C-791/19 R, EU:C:2020:277, bod 90).
- 123 Rovnako samotná skutočnosť, že preskúvanie vecí, ktoré majú vplyv na postavenie a pracovné podmienky sudcov Sąd Najwyższy (Najvyšší súd), ako sú veci v oblasti pracovného práva a sociálneho zabezpečenia, ako aj veci týkajúce sa odchodu do dôchodku, sú zverené orgánu, ktorého nezávislosť nemusí byť zaručená, môže vzbudzovať u osôb podliehajúcich súdnej právomoci pochybnosti o nezávislosti uvedených sudcov.
- 124 Z judikatúry Súdneho dvora však vyplýva, že skutočnosť, že na základe uplatňovania vnútroštátneho ustanovenia, ktoré je predmetom žaloby o nesplnenie povinnosti, nemusí byť nezávislosť Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) zaručená až do vyhlásenia rozsudku rozhodujúceho o tejto žalobe, môže spôsobiť vážnu a nenapraviteľnú ujmu právnemu poriadku Únie, a teda právam, ktoré osoby podliehajúce súdnej právomoci vyvodzujú z práva Únie, ako aj hodnotám uvedeným v článku 2 ZEÚ, na ktorých je táto Únia založená, najmä hodnote právneho štátu (pozri v tomto zmysle uznesenie z 8. apríla 2020, Komisia/Poľsko, C-791/19 R, EU:C:2020:277, bod 92 a citovanú judikatúru).
- 125 Z uvedeného vyplýva, že ako to tvrdila Komisia, uplatňovanie vnútroštátnych ustanovení uvedených v štvrtom žalobnom dôvode žaloby vo veci samej môže spôsobiť vážnu a nenapraviteľnú ujmu právnemu poriadku Únie, pretože tieto ustanovenia priznávajú disciplinárnemu senátu, ktorého nezávislosť nemusí byť zaručená, právomoc rozhodovať vo veciach v oblasti pracovného práva a sociálneho zabezpečenia týkajúcich sa sudcov Sąd Najwyższy (Najvyšší súd), vo veciach týkajúcich sa odchodu týchto sudcov do dôchodku, ako aj vo veciach týkajúcich sa udelenia súhlasu s vyvodením trestnoprávnej zodpovednosti sudcov alebo pomocných sudcov poľského súdneho systému alebo s ich vzatím do väzby.
- 126 Napokon, ak pre sudcov Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) a všeobecných súdov samotná perspektíva rizika, že žiadosti o zbavenie imunity na účely vyvodenia trestnoprávnej zodpovednosti proti nim preskúma taký orgán, ktorého nezávislosť nemusí byť zaručená, ako je disciplinárny senát, môže ohroziť ich nezávislosť, tým skôr môže prijatie rozhodnutí o zbavení sudcov imunity takýmto orgánom, ktoré má za následok pozastavenie výkonu funkcie a zníženie odmeny dotknutých sudcov, zvýšiť pochybnosti o tom, či tí sudcovia Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) a všeobecných súdov, voči ktorým neboli prijaté tieto rozhodnutia, sú odolní voči akémukoľvek vplyvu alebo vonkajšej okolnosti, ktoré môžu pôsobiť na ich rozhodnutia, a viesť k tomu, že chýba dojem nezávislosti a nestrannosti týchto sudcov, čo môže poškodiť dôveru, ktorú musí súdnictvo v demokratickej spoločnosti a v právnom štáte vzbudzovať u osôb podliehajúcich súdnej právomoci.
- 127 Skutočnosť, že vzhľadom na zachovanie účinkov rozhodnutí disciplinárneho senátu povoľujúcich vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti sudcu nemusí byť nezávislosť sudcov Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) a všeobecných súdov, proti ktorým neboli prijaté tieto rozhodnutia, zaručená až do

vyhlásenia konečného rozsudku, teda môže spôsobiť vážnu a nenapraviteľnú ujmu spôsobenú právnemu poriadku Únie tým skôr, že sudcovskú funkciu budú v tomto období vykonávať iba títo sudcovia.

- 128 Ako zdôraznila Komisia, takémuto riziku možno zabrániť iba tým, že sa sudcom dotknutým týmito rozhodnutiami zaručí obnovenie ich postavenia, ako aj ich práv a podmienok výkonu funkcie, ktoré existovali pred prijatím uvedených rozhodnutí.
- 129 Za týchto okolností sa treba domnievať, že Komisia preukázala, že ak bude odmietnuté nariadenie predbežných opatrení uvedených v bode 38 prvej zarážke písm. a) a b) tohto uznesenia, uplatňovanie vnútroštátnych ustanovení, ktoré sú predmetom štvrtého žalobného dôvodu žaloby vo veci samej na jednej strane, ako aj zachovanie účinkov rozhodnutí povoľujúcich vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti proti sudcom v poľskom súdnom systéme na druhej strane môžu spôsobiť vážnu a nenapraviteľnú ujmu právnemu poriadku Únie.
- 130 Tvrdenia, ktoré uvádza Poľská republika, aby preukázala nedostatok naliehavosti, nemôžu spochybniť toto posúdenie.
- 131 V prvom rade Poľská republika tvrdí, že Komisia oneskorene podnikla postupné kroky, ktoré mali ukončiť nesplnenie povinnosti uvádzané v rámci štvrtého žalobného dôvodu žaloby, keďže disciplinárny senát má právomoc rozhodovať vo veciach uvedených v článku 27 ods. 1 bodoch 1a, 2 a 3 zmeneného zákona o Najvyššom súde už od prijatia zákona o Najvyššom súde, a nie od prijatia novely.
- 132 Body 2 a 3 článku 27 ods. 1 zmeneného zákona o Najvyššom súde sa totiž nachádzali už v zákone o Najvyššom súde. Bod 1a iba rozšíril právomoci disciplinárneho senátu rozhodovať vo veciach týkajúcich sa udelenia súhlasu s vyvodením trestnoprávnej zodpovednosti sudcov alebo pomocných sudcov alebo s ich vzatím do väzby, ktoré už vyplývali z iných ustanovení zákona o Najvyššom súde, na konanie v prvom stupni vo veciach týkajúcich sa sudcov všeobecných súdov a pomocných sudcov.
- 133 Navyše, pokiaľ ide o právomoc disciplinárneho senátu vo veciach uvedených v článku 27 ods. 1 bodoch 2 a 3 zmeneného zákona o Najvyššom súde, výkladové pomôcky, ktoré poskytol Súdny dvor v rozsudku A. K., umožňujú vylúčiť akékoľvek riziko vážnej a nenapraviteľnej ujmy vyplývajúce z uplatňovania tohto ustanovenia. Ak by sa totiž s prihliadnutím na tieto výkladové pomôcky dospelo k záveru, že preskúmanie niektorej z týchto vecí disciplinárnym senátom neumožňuje zaručiť právo na nezávislý súd, ustanovenia článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ v spojení s ustanoveniami článku 47 Charty umožňujú neuplatniť ustanovenia zverujúce právomoc rozhodovať v tejto veci disciplinárnemu senátu a postúpiť túto vec inému súdu, ktorý by mal právomoc, ak by tieto ustanovenia neexistovali.
- 134 V tejto súvislosti treba najprv zdôrazniť, že ako vyplýva z bodov 29 až 37 tohto uznesenia, Komisia zaslala Poľskej republike prvú výzvu týkajúcu sa novely 29. apríla 2020, teda štyri mesiace po jej prijatí na záver legislatívneho procesu, ktorý trval iba osem dní. Vzhľadom na to, že novela nezmenila iba zákon o Najvyššom súde, ale aj iné zákony, ako napríklad zákon o organizácii všeobecných súdov a zákon o organizácii správnych súdov, však takúto lehotu štyroch mesiacov na preskúmanie všetkých zmien zavedených novelou a ich zlučiteľnosti s právom Únie, ako aj na posúdenie ich účinkov nemožno považovať za neprimeranú. Okrem toho z chronológie výmeny

korešpondencie medzi Komisiou a Poľskou republikou v období medzi touto výzvou a podaním žaloby vo veci samej nevyplýva žiadna osobitná nečinnosť tejto inštitúcie, pokiaľ ide o kroky, ktorých cieľom je určenie uvádzaného nesplnenia povinností.

- 135 Pokiaľ ide ďalej o právomoc zverenú disciplinárnemu senátu článkom 27 ods. 1 bodom 1a zmeneného zákona o Najvyššom súde, okrem toho, že nie je sporné, že toto ustanovenie bolo zavedené prvýkrát novelou, Poľská republika vo svojich písomných pripomienkach potvrdila údaje predložené Komisiou týkajúce sa tak počtu žiadostí o zbavenie sudcovskej imunity, ktoré boli disciplinárnemu senátu predložené v období od 14. februára 2020 do 15. marca 2021, ako aj počtu žiadostí preskúmaných týmto senátom od 5. novembra 2020, tak ako sú tieto počty pripomenuté v bode 119 tohto uznesenia.
- 136 Je pravda, že Poľská republika napáda záver, ktorý Komisia vyvodila z týchto údajov, a to zintenzívnenie činnosti disciplinárneho senátu podľa článku 27 ods. 1 bodu 1a zmeneného zákona o Najvyššom súde počas posledných mesiacov pred podaním žaloby vo veci samej a prejednávaného návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, ktoré podľa tejto inštitúcie preukazuje existenciu naliehavosti. Tento členský štát totiž uvádza, že keď zákon prizná určitému súdu právomoc na rozhodovanie novej kategórie vecí, musí tento súd najskôr vykonať vyšetrovanie v týchto veciach, takže počet rozhodnutí vydaných v tejto kategórii je zo začiatku nevyhnutne nízky. Uvedený členský štát z toho vyvodzuje, že nemožno dôvodne tvrdiť, že disciplinárny senát zintenzívnil svoju činnosť iba na základe toho, že po schválení novely prijal v období od 5. novembra 2020 do 15. marca 2021 viac rozhodnutí ako v období od 14. februára 2020 do 5. novembra 2020.
- 137 Týmto tvrdením však Poľská republika nielen popiera svoje tvrdenie, že disciplinárny senát rozhoduje vo veciach takej povahy, ako sú veci uvedené v článku 27 ods. 1 bode 1a zmeneného zákona o Najvyššom súde už viac ako tri roky, ale tiež preukazuje, že činnosť disciplinárneho senátu bola, pokiaľ ide o prijímanie rozhodnutí podľa tohto ustanovenia, v období predchádzajúcom podaniu žaloby o nesplnenie povinnosti významnejšia ako v období bezprostredne po nadobudnutí účinnosti novely.
- 138 Napokon Poľská republika sa na preukázanie neexistencie naliehavosti nemôže s úspechom odvolávať na to, že článok 27 ods. 1 body 2 a 3 zmeneného zákona o Najvyššom súde sa nachádzal už v zákone o Najvyššom súde, ani na to, že rozsudok A. K. umožňuje zmierniť riziko vzniku vážnej a nenapraviteľnej ujmy vyplývajúce z uplatňovania tohto ustanovenia. Novela totiž zaviedla niektoré ustanovenia, ktoré Komisia napáda v žalobe vo veci samej najmä z dôvodu, že bránia vnútroštátnym súdom uplatňovať zásady vyplývajúce z tohto rozsudku, a teda od nadobudnutia účinnosti novely ohrozujú účinnosť tohto rozsudku na uvedené účely.
- 139 V druhom rade Poľská republika tvrdí, že výkon spravodlivosti nemôže utrpieť žiadnu ujmu iba preto, že sudca, voči ktorému existujú dôkazy o spáchaní trestného činu, bol zbavený imunity, čo umožňuje vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti voči nemu. Riziko vzniku takejto ujmy neexistuje tým skôr, že trestné konanie, ktoré nasleduje po rozhodnutí o zbavení imunity, nevykonáva disciplinárny senát, ale trestný senát.
- 140 V tejto súvislosti však stačí uviesť, že ako vyplýva z posúdení nachádzajúcich sa v bodoch 121 až 125 tohto uznesenia, riziko vzniku vážnej a nenapraviteľnej ujmy nevyplýva z toho, že sudcovia poľského súdneho systému môžu byť zbavení imunity na účely vyvodenia trestnoprávnej

zodpovednosti proti nim, ale z toho, že takéto rozhodnutia vydáva orgán, ktorého nezávislosť nemusí byť zaručená. Okolnosť, že trestné konanie vykonávané po rozhodnutí o zbavení imunity neprebíha pred disciplinárnym senátom, teda neumožňuje vylúčiť takéto riziko.

- 141 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba dospieť k záveru, že podmienka týkajúca sa naliehavosti je v prípade nariadenia predbežných opatrení uvedených v bode 38 prvej zarážke písm. a) a b) tohto uznesenia preukázaná.

– *O zvážení záujmov*

- 142 Zdá sa, že vo väčšine konaní o nariadenie predbežného opatrenia môže tak nariadenie, ako aj odmietnutie navrhovaného odkladu výkonu do určitej miery vyvolať niektoré definitívne účinky a prináleží súdu rozhodujúcemu o nariadení predbežných opatrení, ktorému je predložený návrh na odklad, zvážiť riziká spojené s každým z možných riešení. To konkrétne znamená predovšetkým preskúmať, či záujem účastníka konania, ktorý navrhuje nariadenie predbežných opatrení, dosiahnuť odklad výkonu vnútroštátnych ustanovení, prevažuje nad záujmom na ich okamžitom uplatňovaní. Pri tomto preskúmaní je potrebné určiť, či by prípadné zrušenie týchto ustanovení po tom, čo Súdny dvor vyhovie žalobe vo veci samej, umožnilo uviesť do pôvodného stavu situáciu vyvolanú ich okamžitým uplatňovaním, a naopak, do akej miery by odklad výkonu mohol brániť v plnení cieľov, ktoré uvedené ustanovenia sledujú v prípade, ak by žaloba vo veci samej bola zamietnutá (uznesenie z 8. apríla 2020, Komisia/Poľsko, C-791/19 R, EU:C:2020:277, bod 104 a citovaná judikatúra).

- 143 V tomto prípade Komisia tvrdí, že ak by Súdny dvor vyhovel štvrtému žalobnému dôvodu žaloby vo veci samej po tom, čo odmietol nariadiť predbežné opatrenia uvedené v bode 38 prvej zarážke písm. a) a b) tohto uznesenia, bolo by systémovo narušené riadne fungovanie právneho poriadku Únie a bola by spôsobená nenapraviteľná ujma právam, ktoré osoby podliehajúce súdnej právomoci vyvodzujú z práva Únie a hodnotám právneho štátu uvedeným v článku 2 ZEÚ, hoci ak by Súdny dvor nariadil navrhované predbežné opatrenia a následne zamietol tento žalobný dôvod, jediným dôsledkom by bolo na jednej strane dočasné pozastavenie činností patriacich do právomoci disciplinárneho senátu podľa článku 27 ods. 1 bodov 1a, 2 a 3 zmeneného zákona o Najvyššom súde a na druhej strane nevykonanie rozhodnutí disciplinárneho senátu týkajúcich sa imunity sudcov.

- 144 Pokiaľ ide v prvom rade o nariadenie predbežných opatrení uvedených v bode 38 prvej zarážke písm. a) tohto uznesenia, Poľská republika po prvé tvrdí, že pozastavenie uplatňovania článku 27 ods. 1 bodu 1a zmeneného zákona o Najvyššom súde by porušovalo nielen zásadu subsidiarity a základné zásady právneho poriadku Únie, ale aj základné zásady demokratického systému právneho štátu, chránené Ústavou Poľskej republiky, čo by spôsobilo tomuto členskému štátu a jeho obyvateľom vážnu a nenapraviteľnú ujmu.

- 145 V tejto súvislosti však stačí zdôrazniť, že ako bolo pripomenuté v bode 50 tohto uznesenia, hoci organizácia súdnictva v členských štátoch patrí do právomoci týchto štátov, pri výkone tejto právomoci sú členské štáty povinné dodržiavať povinnosti, ktoré im vyplývajú z práva Únie a najmä z článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ.

- 146 Po druhé Poľská republika uvádza, že pozastavenie účinkov všetkých rozhodnutí povoľujúcich vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti proti sudcom, by malo za následok premlčanie časti spáchaných trestných činov. Okrem toho ešte neukončené konania by museli znovu začať od začiatku vznesením nového obvinenia, čo by rovnako malo za následok, že časť páchateľov

trestných činov by sa z dôvodu uplynutia času mohla vyhnúť zodpovednosti. Napokon pozastavenie účinkov všetkých rozhodnutí vydaných disciplinárnym senátom by malo za následok zánik opatrení, ktoré súdy prípadne nariadili na ochranu obetí takých trestných činov, ako je napríklad znásilnenie alebo domáce násilie. Nariadenie predbežného opatrenia navrhovaného Komisiou by tak poškodilo záujmy obetí trestných činov spáchaných sudcami, ktorých sa tieto rozhodnutia týkajú.

- 147 Bez prejudikovania rozhodnutia o dôvodnosti tvrdenia Poľskej republiky, že pozastavenie účinkov rozhodnutí disciplinárneho senátu o zbavení sudcov imunity by mohlo mať za následok premlčanie trestných činov, ktoré spáchali, však treba uviesť, že tento členský štát neposkytuje žiaden údaj o počte rozhodnutí, pri ktorých by pozastavenie ich účinkov mohlo mať vzhľadom na konkrétne okolnosti sprevádzajúce tieto rozhodnutia takýto následok. Tento členský štát tiež nepredkladá žiaden konkrétny dôkaz, ktorý by mohol preukazovať existenciu rozhodnutí, ktorými bol sudca zbavený imunity na účely vyvodenia trestnoprávnej zodpovednosti proti nemu pre trestný čin znásilnenia alebo domáceho násillia, ktorý viedol k prijatiu opatrení na ochranu obetí týchto trestných činov. Poľská republika tak nepreukázala existenciu rizika vzniku uvádzanej ujmy.
- 148 Po tretie Poľská republika tvrdí, že návrat sudcov obvinených zo spáchania trestných činov k sudcovskej činnosti by na jednej strane znamenal skutočné riziko pre bezpečnosť výkonu spravodlivosti, pretože títo sudcovia by mohli využiť svoj návrat najmä na podporu svojich konkrétnych záujmov, a na druhej strane by mal za následok chýbajúci dojem nezávislosti týchto sudcov, čo by spôsobilo nenapraviteľnú ujmu poľskému súdnictvu a jeho vnímaniu jednotlivcami. Bolo by totiž ťažké odvolávať sa na dojem nezávislosti sudcu, ktorý je obvinený z korupcie.
- 149 V tejto súvislosti treba na jednej strane uviesť, že proti sudcovi, ktorý by využil svoj návrat k sudcovskej činnosti na to, aby počas výkonu svojej sudcovskej funkcie uprednostňoval svoje konkrétne záujmy, by bolo možné prijať opatrenia upravené vnútroštátnym právom na ukončenie takéhoto správania, vrátane prípadných trestnoprávných opatrení, pod podmienkou, že v prípade prijatia trestnoprávných opatrení by rozhodnutie o zbavení tohto sudcu imunity prijali nezávislý súdny orgán spĺňajúci požiadavky uvedené v rozsudku A. K.
- 150 Na druhej strane, hoci je pravda, že vzhľadom na funkciu, ktorú majú sudcovia plniť, by návrat sudcu obvineného za spáchania trestných činov, ktoré svojou povahou zahŕňajú ovplyvniteľnosť vonkajšími vplyvmi, ako je napríklad trestný čin korupcie, k sudcovskej činnosti mohol vzbudzovať pochybnosti o jeho nezávislosti, zároveň platí, že Poľská republika neposkytla žiadny údaj o tom, aký majú na celkovom počte rozhodnutí o zbavení imunity, ktoré prijal disciplinárny senát medzi nadobudnutím účinnosti novely, teda 14. februárom 2020, a podaním žaloby o nesplnenie povinnosti, teda 31. marcom 2021, podiel rozhodnutia prijaté proti sudcom obvineným zo spáchania tohto typu trestných činov, aj keď takýto údaj by umožňoval posúdiť existenciu a závažnosť uvádzanej ujmy.
- 151 Pokiaľ ide v druhom rade o nariadenie predbežných opatrení uvedených v bode 38 prvej zarážke písm. b) tohto uznesenia, Poľská republika trvá na tom, že uplatňovanie článku 27 ods. 1 bodov 2 a 3 zmeneného zákona o Najvyššom súde by nemalo za následok žiadnu ujmu, keďže v súlade s rozsudkom A. K. by v prípade reálneho rizika porušenia práva účastníka konania bolo možné postúpiť veci patriace do pôsobnosti tohto ustanovenia súdu zaručujúcemu právo na nezávislý súd. Naopak, ak by uplatňovanie uvedeného ustanovenia bolo pozastavené, disciplinárny senát by bol zbavený možnosti rozhodovať vo veciach, v ktorých nebola vznesená žiadna výhrada týkajúca sa zaručenia práva na nezávislý súd týmto senátom.

- 152 Z dôvodov uvedených v bode 138 tohto uznesenia však nemožno preukázať účinnosť rozsudku A. K. ako faktora umožňujúceho vylúčiť riziko vzniku vážnej a nenapraviteľnej ujmy spôsobenej právnemu poriadku Únie uplatňovaním článku 27 ods. 1 bodov 2 a 3 zmeneného zákona o Najvyššom súde.
- 153 Za týchto okolností treba dospieť k záveru, že zváženie existujúcich záujmov svedčí v prospech nariadenia predbežných opatrení uvedených v bode 38 prvej zarážke písm. a) a b) tohto uznesenia.

O predbežných opatreniach uvedených v bode 38 prvej zarážke písm. d) tohto uznesenia

– O fumus boni iuris

- 154 Komisia tvrdí, že prvý žalobný dôvod žaloby vo veci samej, ktorý sa týka vnútroštátnych ustanovení, ktoré sú predmetom predbežných opatrení uvedených v bode 38 prvej zarážke písm. d) tohto uznesenia, sa zdá na prvý pohľad dôvodný, keďže sa konkrétne zakladá na tom, že Poľská republika si tým, že považuje za neprípustné, aby akýkoľvek vnútroštátny súd preskúmal splnenie požiadaviek Únie týkajúcich sa nezávislého a nestranného súdu vopred zriadeného zákonom, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z ustanovení článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ v spojení s ustanoveniami článku 47 Charty, s prihliadnutím na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcu sa článku 6 ods. 1 EDLP, ako aj z článku 267 ZFEÚ a zo zásady prednosti práva Únie.
- 155 V tejto súvislosti Komisia najmä na základe právnych zásad vyplývajúcich z rozsudku z 26. marca 2020, Preskúmanie Simpson/Rada a HG/Komisia (C-542/18 RX-II a C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232), predovšetkým z jeho bodov 55 až 57 a 73 až 75, z ktorých vyplýva, že na zaručenie základného práva osôb podliehajúcich súdnej právomoci na účinný prostriedok nápravy v oblastiach, na ktoré sa vzťahuje právo Únie, sa vyžaduje súdne preskúmanie zákonnosti menovania sudcov a legitimacy súdnych orgánov, najmä pokiaľ ide o vady vymenovania do funkcie sudcu, tvrdí, že ustanovenia uvedené v prvom žalobnom dôvode žaloby vo veci samej tým, že zakazujú poľským súdom vykonať také preskúmanie, porušujú článok 19 ods. 1 ZEÚ v spojení s článkom 47 Charty.
- 156 Okrem toho zákaz vykonať také preskúmanie znemožňuje vnútroštátnym súdom, aby podľa článku 267 ZFEÚ položili Súdnemu dvoru prejudiciálne otázky týkajúce sa výkladu požiadaviek Únie týkajúcich sa práva na nezávislý a nestranný súd vopred zriadený zákonom.
- 157 Komisia napokon tvrdí, že skutočnosť, že akt vymenovania do funkcie sudcu v Poľsku má údajne systémovú povahu a v súlade s Ústavou Poľskej republiky ho nemožno spochybniť, nemôže odôvodniť vylúčenie súdneho preskúmania, ktoré ma overiť splnenie požiadavky práva Únie týkajúcej sa nezávislého a nestranného súdu vopred zriadeného zákonom, na účely zaručenia základného práva na účinnú súdnu ochranu v oblastiach, na ktoré sa vzťahuje právo Únie. Komisia dodáva, že v prípade preukázaného porušenia tohto základného práva, zásady efektivity a prednosti vyplývajúce z ustanovení článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ v spojení s ustanoveniami článku 47 Charty vyžadujú, aby neboli uplatnené vnútroštátne pravidlá, vrátane ústavných pravidiel, ako to vyplýva z bodu 151 rozsudku A.B., ak to vyžaduje vyváženie zásady právnej istoty s rešpektovaním uplatniteľného práva a osobitná úloha, ktorú musí zohrávať súdna moc v demokratickej spoločnosti,

- 158 Poľská republika tvrdí, že vnútroštátne ustanovenia napadnuté Komisiou v rámci prvého žalobného dôvodu žaloby vo veci samej, ktoré upravujú zákaz spochybníť existenciu služobného pomeru alebo vymenovanie sudcov v rozpore s ústavnými ustanoveniami, v žiadnom prípade nebránia tomu, aby vnútroštátne súdy preskúmali splnenie požiadaviek stanovených právom Únie týkajúcich sa nezávislého a nestranného súdu vopred zriadeného zákonom v zmysle ustanovení článku 19 ods. 1 ZEÚ v spojení s článkom 47 Charty, keďže právny zákaz týkajúci sa nemožných konaní je právne irelevantný.
- 159 Podľa Poľskej republiky totiž právo na nezávislý a nestranný súd, vopred zriadený zákonom, zaručené v článku 47 Charty, nezahŕňa právo jednotlivca požadovať spochybnenie mandátu sudcu, ktorý preskúmal alebo mal preskúmať vec, ktorá sa ho týka.
- 160 V tejto súvislosti na účely overenia, či je splnená podmienka týkajúca sa *fumus boni iuris* v prípade nariadenia predbežných opatrení uvedených v bode 38 prvej zarážke písm. d) tohto uznesenia, treba v prvom rade s prihliadnutím na pripomienky Poľskej republiky uviesť, že vnútroštátne ustanovenia uvedené v prvom žalobnom dôvode žaloby vo veci samej zakazujú, aby Sąd Najwyższy (Najvyšší súd), všeobecné súdy a správne súdy preskúmali zákonnosť vymenovania sudcov zasadaúcich v rozhodovacom zložení a prípadne určili, že toto vymenovanie bolo nezákonné.
- 161 Z tvrdení Poľskej republiky vysvetlených v bodoch 158 a 159 tohto uznesenia totiž vyplýva, že tento členský štát nepopiera to, že uvedené vnútroštátne ustanovenia zakazujú vnútroštátnym súdom vykonať také preskúmanie, ale skutočnosť, že takýto zákaz, ktorý je v súlade s poľskými ústavnými ustanoveniami, možno považovať za porušenie povinnosti zaručiť právo na nezávislý a nestranný súd zriadený zákonom, ktoré tomuto štátu vyplývajú z článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ.
- 162 Prvý žalobný dôvod žaloby vo veci samej tak nastoľuje otázku, či na účely rešpektovania povinnosti zaručiť, že vnútroštátne súdy patriace do systému opravných prostriedkov členských štátov v oblastiach, na ktoré sa vzťahuje právo Únie, spĺňajú požiadavky účinnej súdnej ochrany, vrátane požiadavky nezávislosti, teda povinnosti, ktorá členským štátom vyplýva z článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ v spojení s článkom 47 Charty, musia členské štáty zabezpečiť, aby tieto súdy mohli preskúmať zákonnosť postupu vymenovania sudcov zasadaúcich v rozhodovacom zložení.
- 163 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že ako už Súdny dvor rozhodol, zo základného práva na účinný prostriedok nápravy pred nezávislým a nestranným súdom vopred zriadeným zákonom, zaručeného článkom 47 Charty, vyplýva, že každá osoba podliehajúca súdnej právomoci musí mať v zásade možnosť dovolávať sa porušenia tohto práva. Z toho vyplýva, že súd Únie musí mať možnosť overiť, či vada dotknutého postupu vymenovania mohla spôsobiť porušenie tohto základného práva (rozsudok z 26. marca 2020, Preskúmanie Simpson/Rada a HG/Komisia, C-542/18 RX-II a C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, bod 55).
- 164 Záruky prístupu k nezávislému a nestrannému súdu vopred zriadenému zákonom, a najmä záruky, ktoré definujú jeho pojem rovnako ako jeho zloženie, predstavujú základný kameň práva na spravodlivý proces. To znamená, že každý súd má povinnosť overiť, či vzhľadom na svoje zloženie je takýmto súdom, ak v tejto otázke vzniknú vážne pochybnosti. Toto overenie je nevyhnutné pre dôveru, ktorú musia súdy demokratickej spoločnosti vzbudzovať u osoby podliehajúcej súdnej právomoci. V tomto zmysle takéto preskúmanie predstavuje podstatnú

formálnu náležitosť, ktorej dodržiavanie patrí do oblasti verejného poriadku a musí byť overené *ex offo* (rozsudok z 26. marca 2020, Preskúmanie Simpson/Rada a HG/Komisia, C-542/18 RX-II a C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, bod 57, ako aj citovaná judikatúra).

- 165 Okrem toho podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva cieľom zavedenia výrazu „zriadený zákonom“ v článku 6 ods. 1 prvej vete EDLP, ktorému zodpovedá článok 47 druhý odsek prvá veta Charty, je zabrániť tomu, aby organizácia súdneho systému bola ponechaná na voľnú úvahu výkonnej moci, a zabezpečiť, aby sa táto oblasť spravovala zákonom prijatým zákonodarnou mocou spôsobom, ktorý je v súlade s pravidlami vymedzujúcimi výkon jej právomoci. Súdny dvor spresnil, že tento výraz odráža najmä zásadu právneho štátu a týka sa nielen právneho základu samotnej existencie súdu, ale aj rozhodovacieho zloženia v každej veci, ako aj každého iného ustanovenia vnútroštátneho práva, ktorého nedodržanie spôsobuje protiprávnosť účasti jedného alebo viacerých sudcov na preskúmaní veci, čo zahŕňa najmä ustanovenia týkajúce sa nezávislosti a nestrannosti členov príslušného súdu (rozsudok z 26. marca 2020, Preskúmanie Simpson/Rada a HG/Komisia, C-542/18 RX-II a C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, bod 73, ako aj citovaná judikatúra).
- 166 Európsky súd pre ľudské práva rovnako zdôraznil, že právo na prejednanie veci súdom „zriadeným zákonom“ v zmysle článku 6 ods. 1 EDLP už svojou povahou zahŕňa postup vymenovania sudcov (rozsudok z 26. marca 2020, Preskúmanie Simpson/Rada a HG/Komisia, C-542/18 RX-II a C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, bod 74, ako aj citovaná judikatúra).
- 167 Nezrovnalosť, ku ktorej došlo pri vymenovaní sudcov v rámci príslušného súdneho systému, tak predstavuje porušenie článku 47 druhého odseku prvej vety Charty, najmä ak má táto nezrovnalosť takú povahu a závažnosť, že vytvára skutočné riziko, že iné zložky moci, najmä výkonná moc, by mohli vykonávať nenáležitú diskrečnú právomoc ohrozujúcu integritu výsledku, ku ktorému vedie proces vymenovania, a teda vyvoláva v mysli osôb podliehajúcich súdnej právomoci legitímnu pochybnosť o nezávislosti a nestrannosti dotknutého sudcu alebo sudcov, čo je prípad, keď sú dotknuté základné pravidlá, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť vytvorenia a fungovania tohto súdneho systému (rozsudok z 26. marca 2020, Preskúmanie Simpson/Rada a HG/Komisia, C-542/18 RX-II a C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, bod 75).
- 168 Napokon v bode 171 rozsudku A. K. Súdny dvor vyslovil, že právo Únie bráni tomu, aby spory týkajúce sa uplatňovania tohto práva mohli patriť do výlučnej právomoci orgánu, ktorý nie je nezávislým a nestranným súdom v zmysle článku 47 Charty. Súdny dvor z toho vyvodil, že prináleží vnútroštátnemu súdu, aby s prihliadnutím na poskytnuté výkladové pomôcky určil, či je to tak v prípade orgánu s právomocou na rozhodnutie sporov vo veci samej, teda v prípade disciplinárneho senátu, a že v takom prípade zásada prednosti práva Únie ukladá vnútroštátnemu súdu povinnosť neuplatniť vnútroštátne ustanovenia zverujúce právomoc takému orgánu.
- 169 Ako však bolo zdôraznené v bode 108 tohto uznesenia, výkladové pomôcky, ktoré Súdny dvor poskytol vnútroštátnemu súdu na účely posúdenia, či je disciplinárny senát nezávislým a nestranným súdom v zmysle práva Únie, sa týkajú najmä podmienok a postupu vymenovania členov tento senátu.
- 170 Zdá sa tak, že na účely dodržania povinností, ktoré členským štátom vyplývajú z článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ, musia tieto štáty zaručiť možnosť súdneho preskúmania toho, či vnútroštátne súdy patriace do ich systému opravných prostriedkov v oblastiach, na ktoré sa

vzťahuje právo Únie, a sudcovia týchto súdov, splňajú požiadavky účinnej súdnej kontroly, pričom toto preskúmanie zahŕňa najmä preskúmanie zákonnosti postupu vymenovania sudcov uvedených súdov.

- 171 Nemožno teda na prvý pohľad vylúčiť, že vnútroštátne ustanovenia uvedené v prvom žalobnom dôvode žaloby o nesplnenie povinnosti tým, že zakazujú vnútroštátnym súdom preskúmať zákonnosť postupu vymenovania sudcu alebo legitimitu súdu, porušujú povinnosť, ktorá Poľskej republike vyplýva z článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ a článku 47 Charty s prihliadnutím na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcu sa článku 6 ods. 1 EDLP, a to povinnosť zaručiť, že vnútroštátne súdy patriace do jej systému opravných prostriedkov v oblastiach, na ktoré sa vzťahuje právo Únie, splňajú požiadavky účinnej súdnej ochrany.
- 172 V druhom rade z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že podľa zásady spolupráce uvedenej v článku 4 ods. 3 ZEÚ je každý vnútroštátny súd, ktorému bolo v rámci jeho právomoci predložené podanie, ako orgán členského štátu povinný v plnej miere použiť priamo uplatniteľné právo Únie a chrániť práva, ktoré toto právo priznáva jednotlivcom, a teda nesmie uplatniť žiadne ustanovenie vnútroštátneho práva, ktoré by s ním bolo prípadne v rozpore, bez ohľadu na to, či bolo prijaté skôr alebo neskôr než právny predpis Únie (rozsudky z 8. septembra 2010, *Winner Wetten*, C-409/06, EU:C:2010:503, bod 55 a citovaná judikatúra, ako aj z 21. januára 2021, *Whiteland Import Export*, C-308/19, EU:C:2021:47, bod 31).
- 173 Z toho vyplýva, že každé ustanovenie vnútroštátneho právneho poriadku, ako aj legislatívna, administratívna alebo súdna prax, ktoré oslabujú účinnosť práva Únie tým, že súdu s právomocou na uplatňovanie tohto práva nepriznávajú ani v momente tohto uplatnenia právomoc urobiť všetko, čo je nevyhnutné na vylúčenie uplatnenia ustanovení vnútroštátnych právnych predpisov, ktoré sú prípadne prekážkou plnej účinnosti priamo uplatniteľných právnych noriem Únie, sú nezlučiteľné s požiadavkami, ktoré sú podstatou práva Únie (rozsudky z 8. septembra 2010, *Winner Wetten*, C-409/06, EU:C:2010:503, bod 56 a citovaná judikatúra, ako aj zo 4. decembra 2018, *Minister for Justice and Equality a Commissioner of An Garda Síochána*, C-378/17, EU:C:2018:979, bod 36).
- 174 Vnútroštátne ustanovenie, ktoré vnútroštátnemu súdu konajúcemu v rámci jeho právomoci bráni, aby uplatnil ustanovenia článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ v spojení s ustanoveniami článku 47 Charty, a neuplatnil každé vnútroštátne ustanovenie, ktoré je s nimi v rozpore, teda porušuje zásadu prednosti práva Únie.
- 175 Za týchto okolností nemožno na prvý pohľad vylúčiť, že vnútroštátne ustanovenia uvedené v prvom žalobnom dôvode žaloby vo veci samej porušujú aj povinnosti, ktoré tomuto členskému štátu vyplývajú zo zásady prednosti vyplývajúcej z ustanovení článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ v spojení s ustanoveniami článku 47 Charty.
- 176 Bez toho, aby sa súd v tomto štádiu vyjadroval k dôvodnosti tvrdení uvádzaných účastníkmi konania v rámci prvého žalobného dôvodu žaloby vo veci samej, čo patrí do výlučnej právomoci sudcu rozhodujúceho vo veci samej, preto treba dospieť k záveru, že vzhľadom na skutočnosti uvádzané Komisiou a na judikatúru pripomenutú v bodoch 163 až 168, ako aj 172 a 173 tohto uznesenia sa tvrdenia uvádzané Komisiou v rámci tohto žalobného dôvodu zdajú na prvý pohľad dôvodné v zmysle judikatúry uvedenej v bode 79 tohto uznesenia.

177 V dôsledku toho treba skonštatovať, že podmienka týkajúca sa *fumus boni iuris* je v prípade nariadenia predbežných opatrení uvedených v bode 38 prvej zarážke písm. d) tohto uznesenia splnená, pričom nie je potrebné posúdiť, či je na prvý pohľad dôvodné tvrdenie o údajnom porušení článku 267 ZFEÚ vnútroštátnymi ustanoveniami uvedenými v prvom žalobnom dôvode žaloby vo veci samej, ako vyplýva z judikatúry uvedenej v bode 79 tohto uznesenia.

– *O naliehavosti*

178 V súlade s judikatúrou uvedenou v bode 116 tohto uznesenia musí Súdny dvor na účely posúdenia naliehavosti predpokladať, že vnútroštátne ustanovenia uvedené v prvom žalobnom dôvode žaloby vo veci samej tým, že zakazujú sudcom Sąd Najwyższy (Najvyšší súd), všeobecných súdov a správnych súdov, aby preskúmali zákonnosť postupu vymenovania sudcov a prípadne určili, že je nezákonný, môžu porušovať povinnosť vyplývajúcu Poľskej republike z článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ v spojení s článkom 47 Charty, a to povinnosť zaručiť, že vnútroštátne súdy patriace do jej systému opravných prostriedkov v oblastiach, na ktoré sa vzťahuje právo Únie, spĺňajú garancie účinnej súdnej ochrany. Treba rovnako predpokladať, že tieto vnútroštátne ustanovenia môžu brániť vnútroštátnym súdom konajúcim v rámci ich právomoci, aby uplatnili ustanovenia článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ v spojení s ustanoveniami článku 47 Charty a neuplatnili vnútroštátne ustanovenia, ktoré sú v rozpore s týmito ustanoveniami práva Únie, a teda môžu porušovať zásadu prednosti práva Únie.

179 Treba zdôrazniť, že skutočnosť, že v dôsledku uplatňovania vnútroštátnych ustanovení uvedených v prvom žalobnom dôvode žaloby vo veci samej môže byť poľským súdom až do vyhlásenia konečného rozsudku bránené, aby preskúmali, či sudca alebo súd spĺňajú garancie účinnej súdnej ochrany, môže počas tohto obdobia ohroziť nezávislosť uvedených poľských súdov a v dôsledku toho v súlade s judikatúrou pripomenutou v bode 124 tohto uznesenia spôsobiť vážnu a nenapraviteľnú ujmu právnemu poriadku Únie, a teda právam, ktoré osoby podliehajúce súdnej právomoci vyvodzujú z práva Únie, ako aj hodnotám uvedeným v článku 2 ZEÚ, na ktorých je táto Únia založená, najmä hodnote právneho štátu.

180 Navyše vzhľadom na špecifiká právneho kontextu, ktorého súčasťou sú tieto ustanovenia, je riziko vzniku takej vážnej a nenapraviteľnej ujmy ešte pravdepodobnejšie.

181 Treba totiž pripomenúť, že novela je posledným zákonom zo série legislatívnych reforiem týkajúcich sa organizácie poľskej súdnej moci zavedených Poľskou republikou od konca roka 2015. Reforma, ktorá sa uskutočnila v priebehu roka 2017, však bola silne kritizovaná práve z dôvodu systémových nedostatkov, ktoré znamenala pre nezávislosť poľských súdov, predovšetkým pokiaľ ide o podmienky vymenovania sudcov Sąd Najwyższy (Najvyšší súd), a okrem toho viedla k viacerým žalobám o nesplnenie povinnosti, mnohým návrhom na začatie prejudiciálneho konania zaslaným Súdnemu dvoru, ako aj k tomu, že Komisia prijala 20. decembra 2017 v súlade s článkom 7 ods. 1 ZEÚ návrh rozhodnutia Rady o určení jasného rizika vážneho porušenia zásad právneho štátu zo strany Poľskej republiky [COM(2017) 835 final].

182 V kontexte, v ktorom legislatívne reformy spomenuté v predchádzajúcom bode vážne spochybňujú nezávislosť poľských súdov, teda uplatňovanie vnútroštátnych ustanovení, ktoré vnútroštátnym súdom bránia, aby preskúmali, či sudca alebo súd spĺňajú požiadavky týkajúce sa nezávislosti sudcov, zjavne iba zvyšuje existujúce pochybnosti o nezávislosti týchto súdov, posilňuje neexistenciu dojmu nezávislosti poľskej súdnej moci a prehľbuje stratu dôvery osôb podliehajúcich súdnej právomoci a ostatných členských štátov v súdny systém Poľskej republiky.

- 183 Poľská republika tvrdí, že povinnosť vnútroštátnych súdov rešpektovať zásadu prednosti práva Únie vylučuje akékoľvek riziko vzniku vážnej a nenapraviteľnej ujmy, ktorá by vyplynula z uplatňovania vnútroštátnych ustanovení uvedených v prvom žalobnom dôvode žaloby vo veci samej.
- 184 Toto tvrdenie však nemožno akceptovať, pretože, ako bolo zdôraznené v bode 178 tohto uznesenia, na účely posúdenia naliehavosti treba predpokladať, že tieto ustanovenia môžu brániť vnútroštátnym súdom, aby uplatnili ustanovenia článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ v spojení s ustanoveniami článku 47 Charty, a neuplatnili vnútroštátne ustanovenia, ktoré sú v rozpore s týmito ustanoveniami práva Únie, čo má za následok nerešpektovanie zásady prednosti práva Únie týmito súdmi.
- 185 Navyše treba zohľadniť skutočnosť, že rešpektovanie povinností vyplývajúcich zo zásady prednosti práva Únie vnútroštátnym súdom znamená nerešpektovanie dotknutých vnútroštátnych ustanovení týmto súdom, čo môže predstavovať disciplinárne previnenie. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že Poľská republika vo svojich pripomienkach k predbežným opatreniam uvedeným v bode 38 prvej zarážke písm. c) tohto uznesenia, uznala, že ak sudca preskúma zákonnosť vymenovania sudcu, môže to predstavovať disciplinárne previnenie upravené v článku 107 ods. 1 bode 3 zmeneného zákona o organizácii všeobecných súdov, ako aj v článku 72 ods. 1 bode 3 zmeneného zákona o Najvyššom súde.
- 186 Ako však zdôraznila Komisia, samotná perspektíva vnútroštátnych sudcov, že môžu byť disciplinárne stíhaní v prípade, keď dodržia povinnosti, ktoré im vyplývajú zo zásady prednosti práva Únie, ich môže odradiť od rešpektovania tejto zásady.
- 187 Poľská republika sa napokon na účely preukázania neexistencie naliehavosti nemôže s úspechom odvolávať na existenciu systému opravných prostriedkov proti rozhodnutiam vnútroštátnych súdov, keď nepredkladá žiaden dôkaz umožňujúci preukázať, že tento systém je vytvorený tak, že v takom kontexte, aký je opísaný v bodoch 181 a 182 tohto uznesenia, umožňuje vylúčiť riziko vzniku vážnej a nenapraviteľnej ujmy spôsobenej právnemu poriadku Únie uplatňovaním dotknutých vnútroštátnych ustanovení.
- 188 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba dospieť k záveru, že podmienka týkajúca sa naliehavosti je v prípade nariadenia predbežných opatrení uvedených v bode 38 prvej zarážke písm. d) tohto uznesenia preukázaná.

– *O zvážení záujmov*

- 189 Komisia uvádza, že ak by Súdny dvor vyhovel prvému žalobnému dôvodu žaloby vo veci samej po tom, čo odmietol nariadiť predbežné opatrenie uvedené v bode 38 prvej zarážke písm. d) tohto uznesenia, bola by spôsobená vážna a nenapraviteľná ujma právnemu poriadku Únie a právam, ktoré osoby podliehajúce súdnej právomoci vyvodzujú z práva Únie, hoci ak by Súdny dvor nariadil uvedené predbežné opatrenie a následne zamietol tento žalobný dôvod, jediným dôsledkom by bolo dočasné pozastavenie uplatňovania ustanovení uvedených v tomto žalobnom dôvode.

- 190 Poľská republika tvrdí, že pozastavenie uplatňovania dotknutých vnútroštátnych ustanovení by bolo v rozpore so základnými zásadami vyplývajúcimi najmä z Ústavy Poľskej republiky, a preto by neumožňovalo súdom odvolať sudcov za iných podmienok, ako sú upravené v článku 180 uvedenej Ústavy. Napokon účinky takéhoto pozastavenia by jasne poškodzovali záujmy spravodlivosti.
- 191 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že vzhľadom na účinky spájané so zásadou prednosti práva Únie, sa Poľská republika nemôže s úspechom odvolávať na rozpor medzi ustanoveniami vnútroštátneho práva, vrátane ustanovení ústavnej povahy a na účinky, ktoré by so sebou prinieslo uplatňovanie takého predbežného opatrenia nariadeného Súdny dvorom, ako je pozastavenie uplatňovania vnútroštátnych ustanovení uvedených v prvom žalobnom dôvode žaloby vo veci samej, ani na ujmu spôsobenú záujmom tohto členského štátu, ktorá by v dôsledku tohto rozporu vyplynula z výkonu takéhoto predbežného opatrenia. V každom prípade aj keby takáto ujma bola preukázaná, nemôže prevážiť nad všeobecným záujmom Únie na riadnom fungovaní jej právneho poriadku.
- 192 Za týchto okolností treba dospieť k záveru, že zváženie existujúcich záujmov svedčí v prospech nariadenia predbežných opatrení uvedených v bode 38 prvej zarážke písm. d) tohto uznesenia.

O predbežných opatreniach uvedených v bode 38 prvej zarážke písm. e) tohto uznesenia

– O fumus boni iuris

- 193 Komisia tvrdí, že druhý žalobný dôvod žaloby vo veci samej, ktorý sa týka vnútroštátnych ustanovení, ktoré sú predmetom predbežných opatrení uvedených v bode 38 prvej zarážke písm. e) tohto uznesenia, sa zdá na prvý pohľad dôvodný, keďže sa zakladá predovšetkým na tom, že Poľská republika si tým, že v súlade s týmito ustanoveniami zverila senátu pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné výlučnú právomoc na preskúmanie sťažností a právnych otázok týkajúcich sa nedostatku nezávislosti súdu alebo sudcu, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z ustanovení článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ v spojení s ustanoveniami článku 47 Charty, ako aj z článku 267 ZFEÚ a zo zásady prednosti práva Únie.
- 194 Komisia tvrdí, že v súlade s uvedenými vnútroštátnymi ustanoveniami nemôže žiadny iný vnútroštátny súd než senát pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné posudzovať nezávislosť sudcu alebo súdu v zmysle ustanovení článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ v spojení s ustanoveniami článku 47 Charty, ani položiť Súdny dvor pre judiciálnu otázku v tejto súvislosti podľa článku 267 ZFEÚ.
- 195 Komisia najmä pripomína, že z rozsudku A. K. vyplýva, že každý vnútroštátny súd, ktorý sa nachádza v situácii porovnateľnej so situáciou vnútroštátneho súdu, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania v spojených veciach, v ktorých bol vyhlásený tento rozsudok, je povinný overiť, či je dotknutý súd nezávislý na základe kritérií vypočítaných v bode 171 toho istého rozsudku, a ak z tohto overenia vyplynie, že to tak nie je, neuplatní na základe zásady prednosti práva Únie vnútroštátne ustanovenia, ktoré sú v rozpore s článkom 19 ods. 1 ZEÚ a článkom 47 Charty.
- 196 Poľská republika popiera, že pridelenie právomoci v otázkach týkajúcich sa nezávislosti sudcu alebo súdu konkrétnemu rozhodovaciemu zloženiu, teda senátu pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné, môže predstavovať porušenie článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ

- a článku 47 Charty. V tejto súvislosti tento členský štát spresňuje, že takéto pridelenie právomoci je odôvodnené potrebou zaručiť špecializáciu v týchto zásadných otázkach ústavnej povahy a vylúčiť riziko rozdielneho rozhodovania vo veciach týkajúcich sa nezávislosti súdnictva.
- 197 S cieľom overiť, či je podmienka týkajúca sa *fumus boni iuris* splnená v prípade nariadenia predbežných opatrení uvedených v bode 38 prvej zarážke písm. e) tohto uznesenia, treba v prvom rade zdôrazniť, ako to vyplýva z argumentácie účastníkov konania, že druhý žalobný dôvod nastoľuje najmä otázku, či článok 19 ods. 1 druhý pododsek ZEÚ v spojení s článkom 47 Charty umožňuje vyhradiť preskúmanie otázok týkajúcich sa nezávislosti sudcov špecializovanému súdu, a ak áno, aké podmienky musia byť splnené, aby bolo zaručené právo osôb podliehajúcich súdnej právomoci na účinnú súdnu ochranu. Ide o zložitú právnu otázku, ktorej riešenie nie je zjavné od začiatku a ktorá si preto zaslúži podrobnejšie preskúmanie, ktoré nemôžu vykonať sudcovia rozhodujúci o návrhu na nariadenie predbežných opatrení.
- 198 V druhom rade treba uviesť, že ako to zdôraznila Komisia, pričom Poľská republika to nepoprela, podľa vnútroštátnych ustanovení uvedených v druhom žalobnom dôvode žaloby vo veci samej po prvé iba senát pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné má právomoc rozhodovať o právnych otázkach týkajúcich sa nezávislosti sudcu alebo súdu, takže vnútroštátne súdy sú povinné postúpiť tomuto senátu každú otázku tejto povahy, ktorá vznikne vo veciach, ktoré prejednávajú. Po druhé posúdenia tohto senátu týkajúce sa nezávislosti sudcu alebo súdu sú pre vnútroštátne súdy záväzné. Po tretie uvedený senát má ako jediný právomoc rozhodovať o žalobách o určenie nezákonnosti právoplatných rozhodnutí Sąd Najwyższy (Najvyšší súd), všeobecných súdov a správnych súdov v prípadoch, keď uvádzaná nezákonnosť súvisí s postavením rozhodujúcej osoby ako sudcu.
- 199 Vzhľadom na judikatúru pripomenutú v bodoch 163 až 168 tohto uznesenia však nemožno na prvý pohľad vylúčiť, že vnútroštátne ustanovenia uvedené v prvom žalobnom dôvode žaloby vo veci samej tým, že zabraňujú iným senátom Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) ako senátu pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné, ako aj všeobecným súdom a správnym súdom, aby preskúmali, či sudca alebo súd spĺňajú požiadavky týkajúce sa nezávislosti sudcov, porušujú povinnosť, ktorá Poľskej republike vyplýva z článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ v spojení s článkom 47 Charty, a to povinnosť zaručiť, že vnútroštátne súdy patriace do jej systému opravných prostriedkov v oblastiach práva Únie spĺňajú požiadavky účinnej súdnej ochrany.
- 200 V treťom rade, ako už bolo pripomenuté v bode 173 tohto uznesenia, s požiadavkami, ktoré sú podstatou práva Únie, je nezlučiteľné každé ustanovenie vnútroštátneho právneho poriadku, ako aj legislatívna, administratívna alebo súdna prax, ktoré oslabujú účinnosť práva Únie tým, že súdu s právomocou na uplatňovanie tohto práva nepriznávajú ani v momente tohto uplatnenia právomoc urobiť všetko, čo je nevyhnutné na vylúčenie uplatnenia ustanovení vnútroštátnych právnych predpisov, ktoré sú prípadne prekážkou plnej účinnosti priamo uplatniteľných právnych noriem Únie (rozsudok z 8. septembra 2010, Winner Wetten, C-409/06, EU:C:2010:503, bod 56 a citovaná judikatúra).
- 201 Súdny dvor spresnil, že tak by to bolo najmä vtedy, ak by v prípade rozporu medzi ustanovením práva Únie a neskorším vnútroštátnym zákonom, bolo riešenie tohto rozporu vyhradené inému orgánu ako súdu, ktorý má zabezpečiť uplatňovanie práva Únie a má vlastnú právomoc voľnej úvahy, aj keby prekážka, ktorá takto vznikne plnej účinnosti práva Únie, bola len dočasná (rozsudok z 8. septembra 2010, Winner Wetten, C-409/06, EU:C:2010:503, bod 57 a citovaná judikatúra).

- 202 Napokon Súdny dvor tiež spresnil, že ak sa zdá, že závery jedného vnútroštátneho súdu nie sú v súlade s právom Únie, toto právo vyžaduje, aby iný vnútroštátny súd, ktorý je podľa vnútroštátneho práva bezvýhradne viazaný výkladom práva Únie podaným týmto prvým súdom, upustil z titulu svojej vlastnej právomoci od uplatnenia vnútroštátnej právnej normy, ktorá mu ukladá riadiť sa výkladom práva Únie podaným spomínaným prvým súdom, a že tak by to bolo najmä v prípade, keby vnútroštátny súd v dôsledku vnútroštátnej právnej normy, ktorou sa musí riadiť, nemohol vo veciach, ktoré prejednáva, riadne zohľadniť skutočnosť, že podľa rozsudku Súdneho dvora je ustanovenie vnútroštátneho práva v rozpore s právom Únie, a zabezpečiť, aby prednosť práva Únie bola riadne zaručená tým, že na tento účel prijme všetky potrebné opatrenia (uznesenie zo 7. júna 2018, Filippi a i., C-589/16, EU:C:2018:417, body 35 a 36, ako aj citovaná judikatúra).
- 203 Vzhľadom na judikatúru spomenutú v bodoch 200 až 202 tohto uznesenia tak nemožno na prvý pohľad vylúčiť ani to, že vnútroštátne ustanovenia uvedené v druhom žalobnom dôvode žaloby vo veci samej porušujú povinnosti, ktoré tomuto členskému štátu ukladá zásada prednosti vyplývajúca z ustanovení článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ v spojení s ustanoveniami článku 47 Charty.
- 204 Bez toho, aby sa súd v tomto štádiu vyjadroval k dôvodnosti tvrdení uvádzaných účastníkmi konania v rámci druhého žalobného dôvodu žaloby vo veci samej, čo patrí do výlučnej právomoci sudcu rozhodujúceho vo veci samej, preto treba dospieť k záveru, že vzhľadom na skutočnosti uvádzané Komisiou a na judikatúru pripomenutú v bodoch 163 až 168 a 200 až 202 tohto uznesenia sa tvrdenia uvádzané Komisiou v rámci tohto žalobného dôvodu zdajú na prvý pohľad dôvodné v zmysle judikatúry uvedenej v bode 79 tohto uznesenia.
- 205 V dôsledku toho treba skonštatovať, že podmienka týkajúca sa *fumus boni iuris* je v prípade nariadenia predbežných opatrení uvedených v bode 38 prvej zarážky písm. e) tohto uznesenia splnená, pričom nie je potrebné posúdiť, či je na prvý pohľad dôvodné tvrdenie o údajnom porušení článku 267 ZFEÚ vnútroštátnymi ustanoveniami uvedenými v druhom žalobnom dôvode žaloby vo veci samej, ako vyplýva z judikatúry uvedenej v bode 79 tohto uznesenia.

– O naliehavosti

- 206 V súlade s judikatúrou uvedenou v bode 116 tohto uznesenia musí Súdny dvor na účely posúdenia naliehavosti predpokladať, že vnútroštátne ustanovenia uvedené v druhom žalobnom dôvode žaloby vo veci samej tým, že priznávajú senátu pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné výlučnú právomoc rozhodovať o otázkach týkajúcich sa nezávislosti sudcu alebo súdu a že v dôsledku toho bránia sudcom Sąd Najwyższy (Najvyšší súd), ako aj sudcom všeobecných súdov a správnych súdov, aby preskúmali, či sudca alebo súd spĺňajú požiadavku nezávislosti sudcov, môžu porušovať povinnosti, ktoré Poľskej republike vyplývajú z článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ v spojení s článkom 47 Charty, a to povinnosti zaručiť, že súdy spĺňajú požiadavky účinnej súdnej ochrany. Treba rovnako predpokladať, že uvedené ustanovenia môžu brániť vnútroštátnym súdom konajúcim v rámci ich právomoci, aby uplatnili článok 19 ods. 1 druhý pododsek ZFEÚ v spojení s článkom 47 Charty a neuplatnili vnútroštátne ustanovenia, ktoré sú v rozpore s týmito ustanoveniami práva Únie, a tak môžu porušovať zásadu prednosti práva Únie.
- 207 Treba zdôrazniť, že skutočnosť, že v dôsledku uplatňovania vnútroštátnych ustanovení uvedených v druhom žalobnom dôvode žaloby vo veci samej, je vnútroštátnym súdom, s výnimkou senátu pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné, až do vyhlásenia konečného rozsudku zabránené, aby

rozhodovali o otázkach týkajúcich sa nezávislosti sudcu alebo súdu, a tak preskúmali, či tento sudca alebo súd spĺňajú požiadavky účinnej súdnej ochrany, môže počas tohto obdobia ohroziť nezávislosť poľských súdov a v dôsledku toho v súlade s judikatúrou pripomenutou v bode 124 tohto uznesenia spôsobiť vážnu a nenapraviteľnú ujmu právnemu poriadku Únie, a teda právam, ktoré osoby podliehajúce súdnej právomoci vyvodzujú z práva Únie, ako aj hodnotám uvedeným v článku 2 ZEÚ, na ktorých je táto Únia založená, najmä hodnote právneho štátu.

- 208 Navyše vzhľadom na špecifiká právneho kontextu, ktorého súčasťou sú tieto ustanovenia a ktorý je opísaný v bodoch 181 a 182 tohto uznesenia, je riziko vzniku takej vážnej a nenapraviteľnej ujmy ešte pravdepodobnejšie.
- 209 Poľská republika popiera, že existuje riziko vzniku takejto ujmy, keďže až do vyhlásenia konečného rozsudku bude sťažnosti týkajúce sa nezávislosti sudcu alebo súdu preskúmať senát pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné, ktorého nezávislosť nevzbudzuje žiadne pochybnosti.
- 210 Treba však zohľadniť na jednej strane to, že rovnako ako disciplinárny senát aj senát pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné bol zriadený zákonom o Najvyššom súde a že ako vyplýva z pripomienok Poľskej republiky, členovia tohto senátu sú vymenovaní v konaní, na ktorom sa zúčastňuje KRS rovnako ako v prípade členov disciplinárneho senátu. Vzhľadom na výkladové pomôcky nachádzajúce sa v rozsudku A. K. teda nemožno tvrdiť, ako to robí tento členský štát, že nezávislosť senátu pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné nevzbudzuje žiadne pochybnosti.
- 211 Na druhej strane treba zdôrazniť, že v súlade s článkom 26 ods. 3 zmeneného zákona o Najvyššom súde návrhy na určenie alebo posúdenie zákonnosti vymenovania sudcu alebo jeho legitimacy na výkon sudcovskej funkcie nepreskúma senát pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné.
- 212 Z toho vyplýva, že uplatňovanie vnútroštátnych ustanovení uvedených v druhom žalobnom dôvode žaloby vo veci samej by znamenalo, že až do vyhlásenia konečného rozsudku by nemohol žiadny vnútroštátny súd preskúmať tieto otázky, čo ako bolo uvedené pri preskúmaní predbežných opatrení uvedených v bode 38 prvej zarážke písm. d) tohto uznesenia, by mohlo spôsobiť vážnu a nenapraviteľnú ujmu právnemu poriadku Únie, ako aj právu osôb podliehajúcich súdnej právomoci na účinný prostriedok nápravy.
- 213 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba dospieť k záveru, že podmienka týkajúca sa naliehavosti je v prípade nariadenia predbežných opatrení uvedených v bode 38 prvej zarážke písm. e) tohto uznesenia preukázaná.

– *O zvážení záujmov*

- 214 Komisia uvádza, že ak by Súdny dvor vyhovel druhému žalobnému dôvodu žaloby vo veci samej po tom, čo odmietol nariadiť predbežné opatrenie uvedené v bode 38 prvej zarážke písm. e) tohto uznesenia, bola by spôsobená vážna a nenapraviteľná ujma právnemu poriadku Únie a právam, ktoré osoby podliehajúce súdnej právomoci vyvodzujú z práva Únie, hoci ak by Súdny dvor nariadil uvedené predbežné opatrenie a následne zamietol tento žalobný dôvod, jediným dôsledkom by bolo dočasné pozastavenie uplatňovania ustanovení článku 26 ods. 2 a článku 26 ods. 4 až 6, ako aj článku 82 ods. 2 až 5 zmeneného zákona o Najvyššom súde.

- 215 Poľská republika zase tvrdí, že na jednej strane by pozastavenie uplatňovania vnútroštátnych ustanovení uvedených v druhom žalobnom dôvode žaloby vo veci samej neznamenal, že vnútroštátne súdy budú môcť preskúmať otázky vyhradené týmito ustanoveniami senátu pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné, takže takéto pozastavenie by nemohlo prispieť k dosiahnutiu cieľa, ktorý sleduje. Na druhej strane by uvedené pozastavenie porušovalo právo na súd vopred zriadený zákonom a zásadu právnej istoty, pretože žiadne vnútroštátne ustanovenie by neupravovalo vecnú príslušnosť na rozhodovanie o právnych otázkach vyhradených uvedenými ustanoveniami senátu pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné.
- 216 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že výkon predbežného opatrenia, ktorým má byť pozastavené uplatňovanie vnútroštátneho ustanovenia, zahŕňa povinnosť dotknutého členského štátu zabezpečiť obnovenie právneho stavu existujúceho pred nadobudnutím účinnosti tohto ustanovenia, takže tento členský štát je až do vyhlásenia konečného rozsudku povinný uplatňovať ustanovenia, ktoré zrušilo, nahradilo alebo zmenilo ustanovenie, ktorého uplatňovanie musí byť pozastavené (pozri v tomto zmysle uznesenie zo 17. decembra 2018, Komisia/Poľsko, C-619/18 R, EU:C:2018:1021, body 95 a 107).
- 217 Nemožno tak preukázať porušenie práva na súd vopred zriadený zákonom a zásady právnej istoty, ktoré by podľa Poľskej republiky vyplývalo z pozastavenia uplatňovania vnútroštátnych ustanovení uvedených v druhom žalobnom dôvode žaloby vo veci samej až do vyhlásenia konečného rozsudku.
- 218 Za týchto okolností treba dospieť k záveru, že zváženie existujúcich záujmov svedčí v prospech nariadenia predbežných opatrení uvedených v bode 38 prvej zarážke písm. e) tohto uznesenia.

O predbežných opatreniach uvedených v bode 38 prvej zarážke písm. c) tohto uznesenia

– O fumus boni iuris

- 219 Komisia tvrdí, že tretí žalobný dôvod žaloby vo veci samej, ktorý sa týka vnútroštátnych ustanovení, ktoré sú predmetom predbežných opatrení uvedených v bode 38 prvej zarážke písm. c) tohto uznesenia, sa zdá na prvý pohľad dôvodný, keďže sa zakladá konkrétne na tom, že Poľská republika si tým, že prijala a ponechala v platnosti článok 107 ods. 1 body 2 a 3 zmeneného zákona o organizácii všeobecných súdov a článok 72 ods. 1 body 1 až 3 zmeneného zákona o Najvyššom súde, ktoré umožňujú kvalifikovať ako disciplinárne previnenie preskúmanie splnenia požiadaviek Únie týkajúcich sa nezávislého a nestranného súdu vopred zriadeného zákonom, nesplnila povinnosť zaručiť nezávislosť súdnej moci a právo na súdnu ochranu, ktorá jej vyplýva z článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ v spojení s článkom 47 Charty, ako aj z článku 267 ZFEÚ.
- 220 V prvom rade Komisia tvrdí, že znaky skutkovej podstaty disciplinárnych previnení uvedených v článku 107 ods. 1 bodoch 2 a 3 zmeneného zákona o organizácii všeobecných súdov, ako aj v článku 72 ods. 1 bodoch 2 a 3 zmeneného zákona o Najvyššom súde, teda „konania alebo opomenutia, ktoré môžu znemožniť alebo podstatne sťažiť fungovanie súdneho orgánu“ alebo „konania spochybňujúceho existenciu služobného pomeru sudcu [alebo] vymenovanie sudcu“, sú natoľko vážne, že sa tieto previnenia môžu vzťahovať aj na prípad, keď vnútroštátny sudca preskúma, či súd spĺňa požiadavku nezávislosti sudcov v zmysle článku 19 ods. 1 ZEÚ v spojení s článkom 47 Charty. Predovšetkým výrok sudcu, že jeho rozhodovacie zloženie alebo iné rozhodovacie zloženie nespĺňa požiadavku týkajúcu sa nezávislého a nestranného súdu vopred

zriadeného zákonom v zmysle týchto ustanovení práva Únie v dôsledku nezákonnosti, ku ktorej došlo pri vymenovaní sudcu zasadaajúceho v uvedenom rozhodovacom zložení, možno kvalifikovať ako „konanie spochybňujúce existenciu služobného pomeru sudcu alebo vymenovanie sudcu“. Preukazuje to skutočnosť, že 5. augusta 2020 bolo na základe článku 107 ods. 1 bodu 3 zmeneného zákona o organizácii všeobecných súdov z tohto dôvodu začaté disciplinárne konanie proti sudcovi Sąd Apelacyjny Szczecin (Odvolací súd Szczecin, Poľsko).

- 221 Komisia tak najmä na základe právnych zásad uvedených v bode 32 rozsudku z 27. februára 2018, *Associação Sindical dos Juízes Portugueses* (C-64/16, EU:C:2018:117), ako aj v bodoch 55, 57, 70 a 71 rozsudku z 26. marca 2020, *Preskúmanie Simpson/Rada a HG/Komisia* (C-542/18 RX-II a C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232), tvrdí, že vnútroštátne ustanovenia uvedené v treťom žalobnom dôvode žaloby vo veci samej sú v rozpore s článkom 19 ods. 1 druhým pododsekom ZEÚ v spojení s článkom 47 Charty.
- 222 Okrem toho disciplinárne previnenia uvedené v týchto ustanoveniach sa spájajú s obsahom súdnych rozhodnutí, čo je v rozpore s bodom 67 rozsudku z 25. júla 2018, *Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému)* (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586).
- 223 V druhom rade Komisia tvrdí, že disciplinárne previnenie uvedené v článku 72 ods. 1 bode 1 zmeneného zákona o Najvyššom súde sa zakladá na nepresnom pojme „zjavného a hrubého porušenia právnych predpisov“, keďže tento pojem môže odkazovať tak na obsah súdnych rozhodnutí, ako aj na nerešpektovanie vnútroštátnych ustanovení nepripúšťajúcich súdne preskúmanie toho, či súd spĺňa požiadavky týkajúce sa nezávislosti sudcov v zmysle práva Únie.
- 224 Poľská republika tvrdí, že disciplinárna zodpovednosť sudcov podľa článku 107 ods. 1 bodov 2 a 3 zmeneného zákona o organizácii všeobecných súdov a článku 72 ods. 1 bodov 1 až 3 zmeneného zákona o Najvyššom súde nezahŕňa zodpovednosť za obsah súdnych rozhodnutí, takže ju nemožno považovať za prvok nátlaku na sudcov alebo zasahovania do ich sudcovskej činnosti.
- 225 Predovšetkým, pokiaľ ide v prvom rade o disciplinárne previnenie spočívajúce v podstatnom sťažení alebo znemožnení výkonu súdnictva, upravené v článku 107 ods. 1 bode 2 zmeneného zákona o organizácii všeobecných súdov, ako aj v článku 72 ods. 1 bode 2 zmeneného zákona o Najvyššom súde, Poľská republika popiera, že plnenie povinností opísaných v rozsudku A. K. súdom môže predstavovať také previnenie, keďže je jednak zjavné, že rozsudok Súdneho dvora nemôže obsahovať ustanovenia, ktorých výkon by podstatne sťažil výkon súdnictva, a jednak tento rozsudok nepredstavuje rozhodnutie, ktoré by vzhľadom na svoj obsah ohrozovalo fungovanie súdnictva. Okrem toho Poľská republika uvádza, že takéto previnenie zohráva veľmi významnú úlohu vo vnútroštátnych právnych poriadkoch a je upravené ústavnými pravidlami iných členských štátoch týkajúcimi sa súdnej moci. Ustanovenia napádané Komisiou sú konkrétne inšpirované francúzskym právom, ktoré Komisia nenapadla.
- 226 Pokiaľ ide v druhom rade o disciplinárne previnenie spočívajúce v spochybnení existencie služobného pomeru sudcu alebo vymenovania sudcu, upravené v článku 107 ods. 1 bode 3 zmeneného zákona o organizácii všeobecných súdov, ako aj v článku 72 ods. 1 bode 3 zmeneného zákona o Najvyššom súde, Poľská republika opakuje argumentáciu vysvetlenú v bodoch 158 a 159 tohto uznesenia v rámci preskúmania predbežných opatrení uvedených v bode 38 prvej zarážke písm. d) tohto uznesenia. Poľská republika, ktorá nepopiera tvrdenia Komisie o existencii disciplinárneho konania začatého proti sudcovi Sąd Apelacyjny Szczecin (Odvolací súd Szczecin), napriek tomu zdôrazňuje predovšetkým to, že zákaz posudzovať zákonnosť

vymenovania sudcu predstavuje s prihliadnutím na ústavný model menovania sudcov v Poľsku spresnenie obsahu právneho pravidla definujúceho disciplinárne previnenie a je plne odôvodnený a náležitý.

- 227 Pokiaľ ide v treťom a poslednom rade o disciplinárne previnenie spočívajúce v zjavnom a hrubom porušení právnych predpisov, upravené v článku 72 ods. 1 bode 1 zmeneného zákona o Najvyššom súde, Poľská republika tvrdí, že toto previnenie nemožno nijako považovať za disciplinárnu zodpovednosť za obsah rozsudku alebo za bežné chyby, ktoré sudca môže urobiť pri rozhodovaní. Ako to preukazuje judikatúra Sąd Najwyższy (Najvyšší súd), uvedené disciplinárne previnenie sa týka výnimočných prípadov porušenia právnych predpisov, teda prípadov, v ktorých je porušenie zjavné a hrubé a odôvodňuje potrestanie osoby, ktorá sa ho dopustila.
- 228 S cieľom overiť, či je podmienka týkajúca sa *fumus boni iuris* splnená v prípade nariadenia predbežných opatrení uvedených v bode 38 prvej zarážke písm. c) tohto uznesenia, treba v prvom rade pripomenúť, že ako vyplýva z bodov 171 a 199 tohto uznesenia, vnútroštátne ustanovenia, ktoré majú za následok, že vnútroštátnym súdom, ktoré majú vykladať a uplatňovať právo Únie je zabránené, aby preskúmali, či sudca alebo súd spĺňa požiadavky účinnej súdnej ochrany a najmä, či bol postup vymenovania sudcu alebo súdu zákonný, sú na prvý pohľad v rozpore s článkom 19 ods. 1 druhým pododsekom ZEÚ v spojení s článkom 47 Charty.
- 229 Treba teda uviesť, že vnútroštátne ustanovenia, z ktorých vyplýva, že proti vnútroštátnym sudcom možno viesť disciplinárne konanie z dôvodu, že vykonali také preskúmanie, sú na prvý pohľad v rozpore s článkom 19 ods. 1 druhým pododsekom ZEÚ a článkom 47 Charty.
- 230 V druhom rade treba pripomenúť, že ako vyplýva z judikatúry uvedenej v bode 87 tohto uznesenia, požiadavka nezávislosti a nestrannosti vyplývajúca najmä z článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ vyžaduje, aby sa zabránilo každému riziku, že disciplinárny režim bude využívaný ako systém politickej kontroly obsahu súdnych rozhodnutí proti tým, ktorých úlohou je rozhodovať.
- 231 Na tento účel sú podstatné najmä pravidlá, ktoré dostatočne jasne a presne definujú správanie, ktoré môže založiť disciplinárnu zodpovednosť sudcov, aby bola zaručená nezávislosť vlastná ich poslaniu a zabránené tomu, že budú vystavení riziku, že ich disciplinárna zodpovednosť vznikne len na základe ich rozhodnutia (pozri analogicky rozsudok z 18. mája 2021, Asociația „Forumul Judecătorilor Din România“ a i., C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 a C-397/19, EU:C:2021:393, bod 234).
- 232 V tomto prípade sa bez ďalšieho zdá, že ako to tvrdila Komisia, znenie článku 107 ods. 1 bodov 2 a 3 zmeneného zákona o organizácii všeobecných súdov, ako aj znenie článku 72 ods. 1 bodov 2 a 3 zmeneného zákona o Najvyššom súde má natoľko abstraktnú a nepresnú povahu, že na prvý pohľad nemožno vylúčiť, že disciplinárna zodpovednosť sudcu môže vzniknúť iba z dôvodu, že preskúmal, či sudca alebo rozhodovacie zloženie spĺňajú požiadavky nezávislosti sudcov a najmä určil nezákonnosť postupu vymenovania sudcu.
- 233 Platí to aj pre článok 72 ods. 1 bod 1 zmeneného zákona o Najvyššom súde. Z dôvodu abstraktnej a nepresnej povahy výrazu „zjavné a hrubé porušenie právnych predpisov“ totiž nemožno na prvý pohľad vylúčiť, že zodpovednosť sudcu môže vzniknúť pre údajne „nesprávny“ obsah jeho rozhodnutí alebo preto, že nerešpektoval vnútroštátne ustanovenia, ktoré zabraňujú vnútroštátnym súdom, aby preskúmali, či sudca alebo rozhodovacie zloženie spĺňajú požiadavky nezávislosti sudcov.

- 234 Vzhľadom na znenie vnútroštátnych ustanovení uvedených v treťom žalobnom dôvode žaloby vo veci samej tak nemožno na prvý pohľad vylúčiť, že tieto ustanovenia nielenže zabraňujú vnútroštátnym súdom, aby preskúmali, či sudca alebo súd spĺňajú požiadavky účinnej súdnej ochrany, ale aj umožňujú, aby bol disciplinárny režim využívaný ako systém politickej kontroly obsahu súdnych rozhodnutí, a že sú preto v rozpore s článkom 19 ods. 1 druhým pododsekom ZEÚ v spojení s článkom 47 Charty.
- 235 Toto posúdenie platí pre článok 107 ods. 1 bod 3 zmeneného zákona o organizácii všeobecných súdov a článok 72 ods. 1 bod 3 zmeneného zákona o Najvyššom súde o to viac, že ako vyplýva z argumentácie účastníkov konania uvedenej v bodoch 220 a 226 tohto uznesenia, výrok o nezákonnosti vymenovania sudcu môže predstavovať disciplinárne previnenie upravené v týchto ustanoveniach.
- 236 Okrem toho skutočnosť, že rozhodnutia vydané v disciplinárnych konaniach začatých proti sudcom preskúmava orgán, konkrétne disciplinárny senát, pri ktorom nemožno na prvý pohľad vylúčiť, že nie je nezávislý, ako bolo uvedené v bode 97 tohto uznesenia, prispieva k posilneniu posúdenia nachádzajúceho sa v bode 234 tohto uznesenia. Platí to aj pre skutočnosť, zdôraznenú Komisiou, že novela, ktorá zaviedla disciplinárne previnenia upravené dotknutými vnútroštátnymi ustanoveniami, bola prijatá jeden mesiac po tom, čo Súdny dvor vyhlásil svoj rozsudok A. K. a poskytol vnútroštátnemu súdu kritériá na posúdenie nezávislosti tohto senátu, na základe ktorých mohli vnútroštátne súdy posúdiť nezávislosť sudcu alebo súdu s právomocou na prijímanie rozhodnutí v prebiehajúcich konaniach.
- 237 Navyše pokiaľ ide o judikatúru Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) týkajúcu sa znakov skutkovej podstaty disciplinárneho previnenia spočívajúceho v „zjavnom a hrubom porušení právnych predpisov“, upraveného v článku 72 ods. 1 zmeneného zákona o Najvyššom súde, ktorú spomína Poľská republika, stačí uviesť, že táto judikatúra bola vytvorená pred zriadením disciplinárneho senátu počas roka 2017 a tým skôr pred prijatím novely, ktorá obsahovala vnútroštátne ustanovenia uvedené najmä v prvých dvoch žalobných dôvodoch žaloby vo veci samej počas roka 2019. Táto judikatúra preto nemôže spochybňovať posúdenie nachádzajúce sa v bode 234 tohto uznesenia.
- 238 Napokon, ako bolo zdôraznené v bode 111 tohto uznesenia, Poľská republika sa nemôže s úspechom odvolávať na to, že v iných členských štátoch údajne existujú pravidlá podobné týmto ustanoveniam, aby preukázala, že v tomto prípade nie je splnená podmienka týkajúca sa *fumus boni iuris*.
- 239 Bez toho, aby sa súd v tomto štádiu vyjadroval k dôvodnosti tvrdení uvádzaných účastníkmi konania v rámci tretieho žalobného dôvodu žaloby vo veci samej, čo patrí do výlučnej právomoci sudcu rozhodujúceho vo veci samej, preto treba dospieť k záveru, že vzhľadom na skutočnosti uvádzané Komisiou a na judikatúru pripomenutú v bodoch 163 až 168, ako aj 230 a 231 tohto uznesenia sa tvrdenia uvádzané Komisiou v rámci tohto žalobného dôvodu zdajú na prvý pohľad dôvodné v zmysle judikatúry uvedenej v bode 79 tohto uznesenia.
- 240 V dôsledku toho treba skonštatovať, že podmienka týkajúca sa *fumus boni iuris* je v prípade nariadenia predbežných opatrení uvedených v bode 38 prvej zarážke písm. c) tohto uznesenia splnená.

– *O naliehavosti*

- 241 V súlade s judikatúrou uvedenou v bode 116 tohto uznesenia musí Súdny dvor na účely posúdenia naliehavosti predpokladať, že vnútroštátne ustanovenia uvedené v treťom žalobnom dôvode žaloby vo veci samej môžu na jednej strane zabrániť vnútroštátnym súdom, aby preskúmali, či sudca alebo súd spĺňajú požiadavky účinnej súdnej ochrany, a na druhej strane umožniť, aby bol disciplinárny režim využívaný ako systém politickej kontroly obsahu súdnych rozhodnutí, a byť tak v rozpore s článkom 19 ods. 1 druhým pododsekom ZEÚ v spojení s článkom 47 Charty.
- 242 Ako tvrdila Komisia, skutočnosť, že z dôvodu uplatnenia vnútroštátnych ustanovení uvedených v treťom žalobnom dôvode žaloby vo veci samej môže byť na jednej strane vnútroštátnym súdom až do vyhlásenia konečného rozsudku zabránené, aby preskúmali, či sudca alebo súd spĺňajú požiadavky účinnej súdnej ochrany a na druhej strane môže byť disciplinárny režim až do vyhlásenia tohto rozsudku využívaný ako systém politickej kontroly obsahu súdnych rozhodnutí, môže počas tohto obdobia ohrozovať nezávislosť poľských súdov a v dôsledku toho v súlade s judikatúrou pripomenutou v bode 124 tohto uznesenia spôsobiť vážnu a nenapraviteľnú ujmu právnemu poriadku Únie, a teda právam, ktoré osoby podliehajúce súdnej právomoci vyvodzujú z práva Únie, ako aj hodnotám uvedeným v článku 2 ZEÚ, na ktorých je táto Únia založená, najmä hodnote právneho štátu.
- 243 Poľská republika popiera existenciu naliehavosti, pričom sa odvoláva na to, že po uznesení z 8. apríla 2020, Komisia/Poľsko (C-791/19 R, EU:C:2020:277), disciplinárny senát pozastavil svoju činnosť v disciplinárnych veciach týkajúcich sa sudcov. Podľa tohto členského štátu vzhľadom na toto pozastavenie, ktoré potrvá až do vyhlásenia meritórneho rozsudku vo veci C-791/19, disciplinárny senát vo všeobecnosti neuplatňuje ustanovenia napadnuté Komisiou, takže pozastavenie ich uplatňovania nie je naliehavé, pretože by sa ním neprešlo žiadnej ujme.
- 244 Hoci je v tejto súvislosti pravda, že pozastavenie činnosti disciplinárneho senátu môže zmierniť riziko vzniku vážnej a nenapraviteľnej ujmy vyplývajúce z uplatňovania dotknutých vnútroštátnych ustanovení, neumožňuje ho však vylúčiť.
- 245 Ako totiž zdôraznila Komisia, samotná perspektíva poľských sudcov, že môžu byť prípadne disciplinárne stíhaní za to, že preskúmali, či sudca alebo súd spĺňajú požiadavky účinnej súdnej ochrany, môže ovplyvniť ich nezávislosť, a to bez ohľadu na súdny orgán, na ktorom sa vedie disciplinárne konanie.
- 246 Okrem toho samotná existencia vnútroštátnych ustanovení, ktoré umožňujú využívať disciplinárny režim ako systém politickej kontroly obsahu súdnych rozhodnutí, môže vzbudzovať u osôb podliehajúcich súdnej právomoci a ostatných členských štátov pochybnosti o nezávislosti vnútroštátnych súdov, čo môže spôsobiť vážnu a nenapraviteľnú ujmu.
- 247 Napokon pokiaľ ide najmä o článok 72 ods. 1 bod 1 zmeneného zákona o Najvyššom súde, Poľská republika tvrdí, že návrh na pozastavenie jeho uplatňovania je podaný oneskorene a je úplne nezrozumiteľný. V tejto súvislosti tento členský štát na jednej strane uvádza, že Komisia nijako neodôvodnila pozastavenie uplatňovania ustanovenia, ktoré má v Poľsku veľmi dlhú ústavnú tradíciu, a že na druhej strane skutočnosť, že Komisia v žalobe o nesplnenie povinnosti vo veci C-791/19 napadla analogické ustanovenie nachádzajúce sa v článku 107 zákona o organizácii všeobecných súdov, pričom však nenavrholo pozastavenie jeho uplatňovania, preukazuje, že táto inštitúcia v skutočnosti nevníma žiadne riziko ujmy vyplývajúce z uplatňovania článku 72 ods. 1 bodu 1 zmeneného zákona o Najvyššom súde.

- 248 Na rozdiel od toho, čo tvrdí Poľská republika, však Komisia na jednej strane vysvetlila dôvody, pre ktoré sa domnieva, že treba pozastaviť uplatňovanie všetkých ustanovení uvedených v treťom žalobnom dôvode žaloby vo veci samej. Na druhej strane, ako bolo zdôraznené v bodoch 138 a 237 tohto uznesenia, novela zaviedla viacero ustanovení, ako sú napríklad ustanovenia uvedené v prvých dvoch žalobných dôvodoch žaloby vo veci samej, ktoré môžu mať vplyv na rozsah disciplinárneho previnenia upraveného v článku 72 ods. 1 bode 1 zmeneného zákona o Najvyššom súde a ktoré teda na účely posúdenia naliehavosti predstavujú nové skutočnosti v porovnaní s tými, ktoré existovali pred prijatím uvedenej novely.
- 249 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba dospieť k záveru, že podmienka týkajúca sa naliehavosti je v prípade nariadenia predbežných opatrení uvedených v bode 38 prvej zarážke písm. c) tohto uznesenia preukázaná.

– *O zvážení záujmov*

- 250 Komisia uvádza, že ak by Súdny dvor vyhovel tretiemu žalobnému dôvodu žaloby vo veci samej po tom, čo odmietol nariadiť predbežné opatrenie uvedené v bode 38 prvej zarážke písm. c) tohto uznesenia, bola by spôsobená vážna a nenapraviteľná ujma právnemu poriadku Únie a právam, ktoré osoby podliehajúce súdnej právomoci vyvodzujú z práva Únie, najmä ich základnému právu na účinný prostriedok nápravy na nezávislom a nestrannom súde vopred zriadenom zákonom.
- 251 Naproti tomu, ak by Súdny dvor nariadil uvedené predbežné opatrenie a následne zamietol tento žalobný dôvod, jediným dôsledkom by bolo dočasné pozastavenie uplatňovania článku 107 ods. 1 bodov 2 a 3 zmeneného zákona o organizácii všeobecných súdov a článku 72 ods. 1 bodov 1 až 3 zmeneného zákona o Najvyššom súde a v dôsledku toho dočasná nemožnosť kvalifikovať na základe týchto ustanovení ako disciplinárne previnenie skutočnosť, že sudca v rámci svojej sudcovskej činnosti preskúmal splnenie požiadaviek práva Únie týkajúcich sa nezávislosti a nestrannosti súdu vopred zriadeného zákonom v zmysle ustanovení článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ v spojení s ustanoveniami článku 47 Charty.
- 252 Poľská republika najmä tvrdí, že neuplatňovanie vnútroštátnych ustanovení uvedených v treťom žalobnom dôvode žaloby vo veci samej až do vyhlásenia konečného rozsudku by malo za následok, že počas celého tohto obdobia by konania, ktoré by nepochybne mali založiť disciplinárnu zodpovednosť ich páchatelov, boli naopak dovolené. Sudcovia Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) by tak mohli okrem iného antedatovať súdne úkony, zatajiť dokumenty významné pre rozhodovanie vecí, ukladať tresty neupravené zákonmi, meniť rozhodnutia spôsobmi neupravenými procesnými postupmi alebo dokonca prijímať rozhodnutia neupravené týmito procesnými postupmi. Pozastavenie uplatňovania dotknutých vnútroštátnych ustanovení by teda poškodilo záujmy Poľskej republiky.
- 253 V tejto súvislosti však stačí pripomenúť, že ako to vyplýva z bodu 216 tohto uznesenia, pozastavenie uplatňovania vnútroštátnych ustanovení uvedených v treťom žalobnom dôvode žaloby vo veci samej bude zahŕňať povinnosť Poľskej republiky uplatňovať až do vyhlásenia konečného rozsudku ustanovenia, ktoré boli zrušené, nahradené alebo zmenené vnútroštátnymi ustanoveniami uvedenými v tomto žalobnom dôvode. Nariadenie predbežného opatrenia uvedeného v bode 38 prvej zarážke písm. c) tohto uznesenia tak nemôže spôsobiť ujmu uvádzanú týmto členským štátom.

- 254 Za týchto okolností treba dospieť k záveru, že zváženie existujúcich záujmov svedčí v prospech nariadenia predbežných opatrení uvedených v bode 38 prvej zarážke písm. c) tohto uznesenia.
- 255 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba vyhovieť návrhu Komisie na nariadenie predbežných opatrení uvedenému v bode 1 tohto uznesenia.

Z týchto dôvodov podpredsedníčka Súdneho dvora nariaďuje:

1. Poľská republika je povinná bezodkladne a až do vyhlásenia rozsudku, ktorým sa skončí konanie vo veci C-204/21,
 - a) pozastaviť jednak uplatňovanie ustanovení článku 27 ods. 1 bodu 1a ustawa o Sądzie Najwyższym (zákon o Najvyššom súde) z 8. decembra 2017 v znení ustawa o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (zákon, ktorým sa mení zákon o organizácii všeobecných súdov, zákon o Najvyššom súde a niektoré ďalšie zákony) z 20. decembra 2019 a ostatných ustanovení, podľa ktorých má Izba Dysciplinarna (disciplinárny senát) na Sąd Najwyższy (Najvyšší súd, Poľsko) právomoc rozhodovať tak v prvostupňovom konaní, ako aj v druhostupňovom konaní o žiadostiach o udelenie súhlasu s vyvodením trestnoprávnej zodpovednosti sudcov alebo pomocných sudcov, s ich vzatím do väzby, zatknutím alebo predvedením, a jednak účinky rozhodnutí už prijatých disciplinárnym senátom na základe tohto článku a povoľujúcich vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti sudcu alebo jeho zatknutie, a zdržať sa postúpenia vecí uvedených v tomto článku súdu, ktorý nespĺňa požiadavky nezávislosti definované najmä v rozsudku z 19. novembra 2019, A. K. a i. (Nezávislosť disciplinárneho senátu Najvyššieho súdu) (C-585/18, C-624/18 a C-625/18, EU:C:2019:982);
 - b) pozastaviť uplatňovanie ustanovení článku 27 ods. 1 bodov 2 a 3 zákona o Najvyššom súde v znení neskorších predpisov, na základe ktorých má Izba Dysciplinarna (disciplinárny senát) na Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) právomoc rozhodovať vo veciach týkajúcich sa postavenia a výkonu funkcie sudcu na Sąd Najwyższy (Najvyšší súd), najmä vo veciach v oblasti pracovného práva a sociálneho zabezpečenia, ako aj vo veciach týkajúcich sa odchodu týchto sudcov do dôchodku, a zdržať sa postúpenia týchto vecí súdu, ktorý nespĺňa požiadavky nezávislosti definované najmä v rozsudku z 19. novembra 2019, A. K. a i. (Nezávislosť disciplinárneho senátu Najvyššieho súdu) (C-585/18, C-624/18 a C-625/18, EU:C:2019:982);
 - c) pozastaviť uplatňovanie ustanovení článku 107 ods. 1 bodov 2 a 3 ustawa – Prawo o ustroju sądów powszechnych (zákon o organizácii všeobecných súdov) z 27. júla 2001 v znení zákona, ktorým sa mení zákon o organizácii všeobecných súdov, zákon o Najvyššom súde a niektoré ďalšie zákony, ako aj článku 72 ods. 1 bodov 1 až 3 zákona o Najvyššom súde v znení neskorších predpisov, ktoré umožňujú vznik disciplinárnej zodpovednosti sudcov z dôvodu, že preskúmali spĺňanie požiadaviek nezávislosti a nestrannosti súdu vopred zriadeného zákonom v zmysle ustanovení článku 19 ods. 1 ZEÚ v spojení s ustanoveniami článku 47 Charty základných práv Európskej únie;
 - d) pozastaviť uplatňovanie ustanovení článku 42a ods. 1 a 2, ako aj článku 55 ods. 4 zákona o organizácii všeobecných súdov v znení neskorších predpisov, článku 26 ods. 3, ako aj článku 29 ods. 2 a 3 zákona o Najvyššom súde v znení neskorších predpisov, článku 5 ods. 1a a 1b ustawa – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (zákon o organizácii správnych súdov) z 25. júla 2002 v znení zákona, ktorým sa mení zákon o organizácii všeobecných súdov, zákon o Najvyššom súde a niektoré ďalšie

zákony, a článku 8 zákona, ktorým sa mení zákon o organizácii všeobecných súdov, zákon o Najvyššom súde a niektoré ďalšie zákony, v rozsahu, v akom vyhlasujú za neprípustné, aby vnútroštátne súdy preskúmali splnenie požiadaviek Európskej únie týkajúcich sa nezávislého a nestranného súdu vopred zriadeného zákonom v zmysle ustanovení článku 19 ods. 1 ZEÚ v spojení s ustanoveniami článku 47 Charty základných práv;

- e) pozastaviť uplatňovanie ustanovení článku 26 ods. 2 a článku 26 ods. 4 až 6, ako aj článku 82 ods. 2 až 5 zákona o Najvyššom súde v znení neskorších predpisov a článku 10 zákona, ktorým sa mení zákon o organizácii všeobecných súdov, zákon o Najvyššom súde a niektoré ďalšie zákony, zavádzajúcich výlučnú právomoc Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Nawyższego (senát pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné) na Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) na preskúmanie sťažností založených na nedostatku nezávislosti sudcu alebo súdu, a**
- f) oznámiť Európskej komisii najneskôr do jedného mesiaca od doručenia uznesenia Súdneho dvora, ktorým sa nariaďujú navrhované predbežné opatrenia, všetky opatrenia, ktoré prijala na zaistenie úplného súladu s týmto uznesením.**

2. O trovách konania sa rozhodne neskôr.

Podpisy